

URNAIGHEAN ARSON THEAGHLAICHEAN.

A. KING AND CO., PRINTERS, ABERDEEN.

6

URNAIGHEAN

ARSON

THEAGHLAICHEAN, &c.

PRAYERS FOR FAMILIES, &c.

In Gaelic.

BY JOHN SMITH, D.D.,

LATE MINISTER OF THE GOSPEL, CAMELTON.

EDINBURGH:

MACLACHLAN AND STEWART.

1880.

DO CHEANNARDAIBH

THEAGHLAICHEAN.

IS muladach an ni gu bheil uirread dhear-
maid 'ga dheanadh air urnaigh ann an
teaghlaichibh na muintir sin a tha gam meas
fein nan Criosduidhean. Is ann le rùn
ni-cigin a dheana' gus an dearmad millteach
so a leasachadh, a chaidh na h urnaighean a
leanas a chur r'a cheile. A mhuintir aig am
bheil toil urnaigh a dheana', tha mi 'n
dòchas gu faigh iad cailcigin do chuideacha
's do bhuanachd uatha. Ach mu thiom-
chioll na muintir aig nach éil an togra, cha'n
urra sinn ach a ghuidhe gu toir DIA dhoibh e
gu grad, mu'n tuit a chorruich air an ceann
(Ier. x. 25.)

Cha mhor an ni do neach sam bith 's gu
h-araid do cheannardaibh theaghlaichean ris
an d' carb DIA anama clainne agus sheirbh-
iseach, ge do bhuilicheadh iad beagan
mhionaidean, moch agus anmoch, ann an
aora' follas an DIA sin, a thug dhoibh gach
ni fhuair iad, 's o'm bheil suil aca ris gach

ni uatha fhaotainn, a thaobh cuirp agus anama. As eug'ais urnaigh, tha daoine gun tearuinteachd agus gun DIA anns an t-saoghal so, agus gun dochas a thaobh saoghail eile.

Tha na h-urnaighean a leanas freagarach do staid chumant a chuid is mò do theaghlachibh: ach feudaidh neach air bith cur riu, no toirt uatha, mar a chi e iomchuidh. Le beag atharrachaidh cuideachd, feudaidh neach air bith an deana' freagarach d'a staid fein ann an uaigneas.

Neach air bith leis am mor cuid do na h-urnaighean so fhaotainn air a mheodhair (gus an dean e gnothach as an eug'ais) ghuidhinn air ge nach deanadh e ach amhain an leughadh moch is anmoch 'na theaghlach, san àm an usa do gach aon feitheamh air an obair so gun bhuaire.—Cha ruig mi leas innse gu bheil buannachd mhòr ann a bhi gnathacha sailm is leugha Focail De, maille ri urnaigh. Tha so soilleir do gach neach; 's an duine bhios glic, gnathaichidh e na h-uile meadhon gu anam fein is anama na muintir a tha 'n carbsa ris a shabhaladh.—Do gach neach aig am bheil a leithid so do rùn, gu tugadh DIA nan gràs a bhcanachadh. *Amen!*

Tha dochas agam gu faigh gach neach leis an aill, caileigin do bhuannachd cuideachd o na laoidhibh a leanas. Cuid do'n chothrom a tha aig a mhuintir a leughas iad ann am beurla, bu mhaith leam a bhi aig a mhuintir nach tuig mar sin iad; 's ma ni iad feum maith dhiu, do DHIA gu robh an cliu.

'Se 'n suim—*Moladh air buaidhean agus freasdal DE (i-xviii). Mu'n bhas agus breatheanus (xix-xxvii).—Saoradh trid Chrìosd; mu bhas, fhulangus agus aiseirigh (xxviii-xxxvii).—Spiorad agus facal DE, gradh CHRÌOSD, agus an TRIONAID bheannuichte. (xxxviii-xlii).—Arson gras-aibh Crìosduidh. (xliii-xlvii).—La na sàbaid (xlviii-li); agus Suipeir an Tighearna. (lii-lvi).*

URNAIGH TEAGHLAICH,

ARSON

MAIDIN LÀ AN TIGHEARNA.

O DHIA ghloirmhoir agus ghrasmhoir, Athair ar Tighearn agus ar Slanui'ir IOSA CRÌOSD! tha sinne do chreatuirean ag iarraidh teachd am fagus duit, trid an

Eadar-mheadhonair, a chum aoradh agus urram a thoirt duit, mar is cubhaidh do Ughdar ar bith, agus do steidh ar sonais is ar dochais. Co nach tugadh gloir dhuitsa, O DHIA ; co nach cliudhaicheadh t ainm, O a Rìgh nan naomh !

Tha sinne ag aideachadh nach 'eil sinn air chor sam bith airidh no iomchuidh air teachd dlu dhuit, no air comun sam bith a bhi againn maille riut ; ach tha sinn a' teachd do t ionsuidh ann an ainm aon Mhic do ghraidh, ar TIGHEARNA, 's ag carbsadh a cuideacha do Spioraid bheannuichte gu coghna leinn.

Clu dhuit gu bheil sinn air ar gleidhe' tearuinte gu solus an là so, 's gur e là an TIGHEARNA ta ann. Anns an là so ni sinne gairdeachas, agus le mìltibh d'ar co-chreatuiribh anns gach àite, coimhididh sinn an t-sàbaid naomha. Buidheachas duitsa gu bheil an t sàbaid agus soisgeul air am buanacha' leinn fathasd, nach 'eil ar coinlier air atharrachadh as àite, mar a thoill sinn, agus nach 'eil sinn gu diomhain a' guidhe' gu faighemid là do làithibh Mhic an duine. O maith dhuinn co mor as a mhì-bhuilich sinn na laithe so san ùine chaidh seachad, agus cuidich leinn an t sàbaid choimhead in's fearr, a chum as gu bi sinn nì's iom-

ehuidh arson sàbaid shiorruith a ghleidhe' maille riutsa ann ad rioghaehd.

Tha sinn a' cumail an là so naomha ehum onoir a ehur ortsa, O DHIA, Athair uile-ehumhaehdaieh, a ehruthaieh neamh agus talamh, 'sa rinn gach ni o neo-ni le foal do ehumhaehd. Mar a ghabh thusa fois o d' shaothair air an là so, is amhuil a ni sinne ; ga mheas mar an onoir is mò, is mar an obair is urramaiehe, bhi toirt aoraidh dhuitsa, Cruthai'ear is Fear-riaghlaidh an domhain, d'an dligheach aoradh agus urram agus gloir.

Tha sinn a' cumail an là so naomha mar onoir air an Fhear-shaoruidh bheannuieht, a dh'eirich o na mairbh air a cheud là do'n t seachduin, leis an do dhearbh e le eumhaehd gu b'e Mac DHIA. Cliu do Dhia, an deigh dha a bheatha leige' sios arson ar peacaidh, gu d' eirich e rìs a ehum ar fireannacha', mar cheud-thora na h aiseirigh, 's a chum a bhi na aiseirigh agus na bheatha dhuinne. O gu mothaiehe'mide an diugh ann ar n-anamaibh eumhachd aiseirigh, a ehum as gun eireamaid o bhàs a pheacaidh gu beatha fireantachd ; o dhiomhanas an t saoghail so, gu beatha naomha neamhaidh agus spioradail !

Tha sinn a' cumail an là so naomha mar onoir air do Spiorad naomh, an Cofhurtair,

a thainig air na h-abstoil air a cheud là do'n t-seachdain, a chum gu gabhadh e cònuidh leis na naoimh gu ath-theachd ar Tighearna. O gu gabhadh e cònuidh maille ruinne, 's gu riaghladh e nar cridheachaibh, a chum as gu biodh ar natur air a naomhachadh! Thig, O a Spioraid bheannuichte nan gràs! is beothaich na cridheacha marbha so; is anns gach cùis thoir dhuinn scola' coghna, agus cofhurtachd: a chum as gu faiccar, le 'r giulan, gur ann do Chrìosd a bhuineas sinn san t-saoghal so, 's nach tig aon againn gairid air gloir ann an saoghal eile.

Tha sinn a' toirt buidheachais duit, O THIGHEARNA, arson t fhocail naomh, a thug thu dhuinn gu bhi na sholus d'ar cois, is 'na làchran d'ar ceumaibh. Tha sinn a' guidhe' nach bi gràs DHIA air a thoirt duinne 'n diomhain. Cliu dhuit gu bheil ar suilean a' faicinn soluis, agus ar cluasan a' cluinntin fuaim aoibhneach soisgeil na slainte. Gloir do DHIA anns na h-ionadaibh a's airde, gu bheil anis beatha 's neo-bhasmhorachd air an toirt gu solus trid Iosa Crìosd; gu bheil sìth air thalamh, agus deaghtoil o Dhia do dhaoine!

Maith dhuinn, O DHIA, air sgà' CHRÌOSD, ar n uille pheacanna, lionmhor agus antromach mar ata iad. Pheacaich sinn gu tric

is gu dàna, nar cridhe nar cainnt is nar giulan, is chunnaic do shùilsa gach beud air bith a rinn sinn. Air sgà CHRIOSD, O DHIA! dean trocair; dean trocair oirne peacaich. Saor sinn o chumhachd a pheacaidh san t saoghal so, 's o dhìte san t saoghal eile. Oibrich annainn aithreachas, creideamh, agus gradh; gus am bi sinn mar is aill leat sinn a bhith, air ar naomhacha le d' Spiorad, agus iomchuidh arson do rioghachd.

Tha sinn a' deanamh gairdeachais anns an dochas, nuair tha sinne 'n so ri urnaigh aig cathair nan gras, gu bheil ar Slanui'ear beannuichte 'na shuidhe aig deas-laimh cathair na gloir, a' deanamh eadarghuidhe, 'as ar leth. Air sgà fhulangais, umhlachd, agus eadarghuidhe, O DHIA, bi reidh ruinn, is na biodh ar cionta, mar neul, a' cumail uainn do throcair is do chofhurtachd. An diugh, na faluich do ghnùis, na ceil do ghràs na cum uainn do Spiorad.

Cuidich leinn, tha sinn a' guidhe, ann an obair chràbhaidh an lá naomha so. Cuidich leinn dluthacha' riutsa le cridhe ceart, le inntin shuidhichte, le creideamh beo, 's le gràdh laiste. Coinnich sinn ann ad thigh-aoruidh le beànnucha: maisich do theampul agus t ordugh fein le d' láthaireachd; is thigeadh t fhacal a-steach d'ar n anama le

beatha agus le cumhachd. Biodh e mar shìol air a chur ann an deagh fhearann, a ghabhas freumh, 's a bheir amach pailteas toraidh. Biodh ar n urnaigh agus ar mola na 'n iobairte spioradail, taitneach ann ad lathairsa, trid Iosa CRIOSD ar Tighearna.

Biodh do lathaircachd anns na h uile cothional Criostuidh air an là 'n diugh: biodh peacaich air an iompadh gu aithreachas, agus naoimh air an daighneacha' na'n creideamh, ag sior-fhàs anns na h uile gràs agus cofhurtachd. Eisd, tha sinn a' guidhe', gach urnaigh a chuireas t Eaglaiscan asuas arson rioghachd an t Slanui'ir a mheudachadh. Eisd gach achuine arson ar rìgh agus ar dùthcha. Amhaire air staid gach neach ann am bròn, ann am bochduinn, no ann an trioblaid air bith, a bhios an diugh air an carbsa' riut, oir cha 'n fhailnich gu bràth do throcair.

Cuidich le d' sheirbhiseach tha ri labhairt ruinne 'n diugh, a theachdaireachd a reic le cumhachd, 's facal na firinn a roinn gu ceart, a chum as gu faigh gach aon a chuibhrionn fein ann an ám iomchuidh. Ulmhaich esan arson labhairt; ulmhaich sinne arson eisdeachd, is deonuich dhuinn le cheile gach tiolac a chi thusa maith dhuinn, a thaobh cuirp agus anama, aimsir agus

siorruiitheachd. So tha sinn a' guídhe' ann an ainm agus a' leth aon Mhic do ghraidh, ar Tighearna, 's na bhriathraibh beannuichtes-
san tha sinn ag co-dhunadh ar n urnaigh, 's ag radh, *Ar n Athair ata air neamh, &c.*

Urnaigh Teaghlaich, arson Feascair La an
TIGHEARNA.

O DHE naomha ghloirmhor agus bheann-
uichte, 's ann duitsa 'mhain is cubhaidh
aoradh agus urram, oir is tu an t aon DIA
beo agus fìor, Rìgh nan rìghrean agus Tighearna
nan tighearnan. Tha aingil agus
ard-aingil a' sleuchdadh a sìos ann ad lath-
airsa le urram; tha mìlte do spioradaibh
gloirmhor a' fritheala' dhuit, is deich mìle
uair deich mìle na'n seasamh ann a
t fhianuis. Tha sinne ga mheas mar an
onoir is mò, gu bheil comas againne cuid-
eachd teachd am fagus duit, a chum cliu
agus urram agus cumhachd agus buaidh, a
thoirt do 'n DIA sin a tha, a bha, agus a
bhitheas, is do 'n Uan a tha 'na shuidhe air
an rìgh-chathair.

Is beannuicht iadsan gun amharus, aig
am bheil an cònuidh ann an cuirtibh naomh
do theach air neamh, far am faic iad gun

sgàil do ghloir, 's an cliudhaich iad gun sgios do mhaitheas. Is sona sinne cuideachd aig am bheil comas dol ionsuidh do theampuil air thalamh, far am bheil thu ag leige' ris saibhreis do throcair is do ghrais, agus a' partucha coilion sochair. Is sona sinne aig am bheil comas gach uair teach ionsuidh cathair nan gràs trid Iosa CRIOSD, tha comasach air iadsan a thearnadh gus a chuid is faide thig ionsuidh DHIA do thrìd.

'Na ainmsan, O Athair, tha sinne 'gar taisbcana' fein ann ad lathair, ag iarraidh cùl a chur ris an t saoghal, ris an fheoil, is ris an aibhisteir, is thus a roghnacha' mar ar DIA is mar ar cuibhrionn.—Ach an gabh DIA gun amharus ri creatuiribh co peacach agus co graineil? Ann am peaca ghincadh sinn, is ann am peaca a ghluais sinn. Bha sinn easumhal d'ar DIA, failneach d'ar coimhearsnach, is dearmadach, air leas ar n anama fein. Cò' do t aitheantaibh nach do bhrìst sinn; cò' do d' thiolacaibh nach do mhi-bhuilich sinn, is cò do d' shàbadaibh nach do mhi-naomhaich sinn? Dhearmaid sinn na nithe bu choir dhuinn a dheanadh, is rinn sinn na nithe bu choir dhuinn a sheachnadh? O'r n òige gu ruig an uair so, bha sinn a' cur peaca ri peaca, 's a' carna' feirge dhuinn fein fa chomhair là

na feirge. Mar fhalt ar cinn, no mar ghain-eimh na tràgha, mar sin oscionn aireimh tha lionmhoireachd ar peacaidh.

'S cha 'n e 'mhain gu bheil ar peacanna lionmhor, ach tha iad ro-antromach mar an ceudna. Pheacaich sinn ann aghaidh an DIA a chruthaich agus a ghradhaich sinn; ann aghaidh an t Slanui'ir a bhasaich air arson agus a shaor sinn; ann aghaidh an Spioraid leis am b' àill an naomhacha, 's a thug dhuinn coilion coghna agus cofhurtachd. Pheacaich sinn ann aghaidh soluis agus eolais, ann aghaidh ar n aidmheil agus ar dochais, ann aghaidh ar moidean, ar geallaidhean ar n urnaighean, is ar coguis; ann aghaidh gach bagradh eagalach san lagh, 's gach gealla solasach 'san t soisgeul; air chor as nan gairmeadh tu sinn gu cuntas, nach b' urra sinn lethsgheil air bith a thoirt duit arson aon ann am mìle d'ar lochdaibh. Nan tuga' tusa dhuinn, O DHIA, am mìle cuid d'ar toilteannas, bha sinn fada roimhe so air ar glasadh ann am prìosun truaighe gun duil ri trocair 's gun dochas gu brath ri furtachd.

Tha sinn, O Athair neamhaidh, le bròn agus le doilghios cridhe, ag aideachadh ar cionta, 's a' caoidh ar n amaideachd. Tha sinn ag aideacha' nach airidh sinn air a chuid

is lugha do d' throcair, 's gu do thoill sinn gu tric an t iomlan do d' chorruich. Ach cliu do t aium, ge do rinn sinne sinn-fein a sgrios, annadsa gu bheil ar cobhair. Buidh-eachas duit gu do dheasuich thu-fein iobairt agus Eadar-mheadhon'ear, 's gu bheil iad so air ant airgse' dhuinn gu saor anns an t soisgeul. Tha sinn ag iarraidh greim a dheanadh air an t slainte mhoir so, 's ar dochas a chur ann am fuil, fulangas, agus fireantachd an Fhir-shaoruidh.

'S a chum as gu feudamaid so a dheana' le tearuinteachd, tha sinn a' tairgse' gun ghnothach tuille bhi againn ri peaca, 's a' guidhe gu bi sinn air ar saoradh araon o a chumhachd agus o a chionta. O Athair, seall anuas oiru ann an iochd trid Iosa, 's gabh ruinn gu grasmhor; oir is sinn do chlann, ge do chaidh sinn air seachran; obair do lamha fein, na treig sinn.

Air sgà Chrìosd, a bha na iobairt-reitich arson peacaidh, labhair sìth ruinn, agus lion sinn le uile ghràsaibh do Spioraid. Claoidh ar n uabhar agus sgeadaich sinn le irisleachd. Ceansuich ar n anmianna, 's comhdaich sinn leis an spiorad mhacant agus chiuin sin, a tha ro-luachmhor ann ad shealla. Claoidh gach sannt, fuath, farmad, mi-run agus mi-sheire nar cridhe, 's lion ar n anama le gradh

neochealgach do na h uile dhaoinibh, agus le gradh gun chaochla' dhuitsa.

Leig fhaicinn duinn diomhanas an t saoghail so, a chum as nach saoil sinn gu feud e ar deanamh sona. Leig fhaicinn duinn grainealachd a pheacai, 's an truaighe thig na dhcigh, a chum as gu fuathaich sinn e le h cagal. Leag fhaicinn duinn cia luachmhor an t anam, cia cudromach siorruitheachd, is cia prìseil an cothrom a th'againn aris air bhi gu siorruì' sona. O gu deanadh do ghras ar deasachadh arson an atharrachaidh mhoir sin a thig oirn gu cinnteach agus gu gairid, 's a dh' fheudas teachd oirn gu grad: a bheir air falbh sinn o shaoghal dhaoine gu saoghal spiorad; o staid deuchainn gu staid luigheachd. O gu deanadh do Spiorad iomchuidh sinn arson pairt a bhi againn an sin do oighreachd nan naomh ann an rioghachd an t soluis!

Ulmhaich sinn, O DHIA, arson ni sam bith a dh' fheudas tachairt duinn eadar an oi'che so 's an uaigh. Cha'n 'eil fios againne ciod tha romhainn, ach tha fios agadsa; 's tha sinn a' guidhe' gu cuidich thu leinn do thoil a dheanamh, agus do thoil a ghiulan, mar is cubhaidh dhoibhsan aig am bheil fios gu toir thu air na huile nithe oibreacha' le cheile chum leas na muintir tha labhairt graidh

dhuit. Cuidich leinn thusa chur romhainn anns gach ball, ar cridheachan thoirt suas do d' thoil, co-chomunn a ghleidhe' riut 'nar n anam, agus carbs' a dheanadh as do chumhachd, as do fhreasdal, as do ghealla, 's as do throcair; a chum as gu bi ar diadhachd 'na solas duinn, co maith as 'na h obair.

Cuidich leinn, trid docair agus socair, leantuin gu dlù ri CRIOSD ar ceannard, gu là ar crìche. An sin, O deonich gu bi ar n obair crìochnaicht, is ar n anama réidh riut; 's gun orduich do fhreasdal agus do Spiorad na h uile nithe air sheol as gu bi ar n atharracha' gu saoghal cile làn do sholas is do chofhurtachd. An sin bi leinn roi' ghleann dorcha sgàile bhàis, is thoir ar n anam sabhailte gu aoibhneas ar Tighearna.

O gu dealradh solus nan uile Chrìostuidhean air feadh an t saoghail, gus am bi na h uile dhaoine na'n Crìostuidhean. Soirbhich le d' shoisgeul gu h àraid anns na rioghachdaibh so d'am buin sinne. Beannuich dhuinne, 's do gach neach a bha ga eisdeachd, am facal a chaula sinn fein air an la 'n diugh. Gabh ri'r n achiunc 's ri'r n iobairt trid Chrìosd ar n Ardshagart, is na agair sinn arson failinn air bith 'nar n-aoradh. Tha sinn a' caoidh gu robh ar naigne co mall, ar cridhe co fuar, 's ar smaoin-

te eo luaineach. Lagh dhuinn eo trie as a mhi-bhuilich sinn meadhona nan gras ; co trie as a leig sinn le gnothaichibh, le eùram, is le solas an t saoghail so am faeal a mhùeh-adh ann ar n anam. O na biodh a' chùis mar so an diugh, is na biodh an t sabaid so air a eur sìos ann an aireamh nan sàbaid-ean a ehaill sinn !

An diugh ma chaidh smaointe euidreamach sam bith a dhùsga' 'nar a anam, na leig leinn an eall, nuair a philleas sinn gu obair na seachduine 's gu gnothaichean an t saoghail. Ma fhuair sinn sealla do ehuid sam bith d'ar peacaidh, euidich leinn air ball an treigsinn : ma fhuair sinn eolas air tuille d'ar dleasnas, cuidich leinn air ball eur ma thiomheill. Bitheamaid an diugh air ar toirt astar là sabaide nì's dlùithe do DHIA 's do neamh na bha sinn roimhe ; air ehor as gu feud sinn a ràdh gur fearr, aon la ann an aora' Dhia na mìle là ann an àit eile.

Bi trocaireach, a Dhia, do gach uireas'ach agus easlainteach a ehaidh an diugh earbsa' riut, is do na huile ta 'sa ehor eheudna. Dean iochd air an cuirp is air an anamaibh, is na dearmaid aon neach d'an dochas thu le eridhe treibhdhireach.

Anis, O Athair, tha sinne gar fàgail fein a nochd air do churam, 's a' tairgse' luidhe'

sios so sgail do sgéith agus cadal. O dean thusa faire os ar cionn; sgaoil brat do ghraidh tharuinn, is thoir àithne do t ainglibh mu'r tiomchioll. Deonuich gur tu fein is deireannaiche bhios 'nar smaointibh nuair a luidheas sinn, 's is luaithe bhios 'nar n aire nuair a dhùisgeas sinn. Tha sinn a' guidhe' gu h araid, nuair a chaidleas sinn an cadal deireannach, gu bi ar n anama reidh riut, is nuair a dhùisgeas sinn air là na h aiseirigh, gu failtich ar Tighearna sinn asteach d'a aoibhneas. Anns an dochas so, dhuits' O Athair, a Mhic, agus a Spioraid naoimh, gu robh gach cliu, agus urram, agus mola, fad saoghal nan saoghal. *Amen.*

II. *Urnaigh mhaidne, arson Teaghlaich.*

O DHE ghloirmhor agus naomha, bheann- uicht agus mhaith, a chruthaich sinne, 's a chum gu ruige so beo sinn! tha sinn a' tairgseadh, air maidin an là so, sleuchdadh aig stòl do choise, gu d' mhaitheas aideacha' 's gu d' throcair iarruidh. Is Tusa, O Fhìr-faire Israeil air nach aom cadal no suain, a ghleidh tearuinte sinn air feadh na h oi'che chaidh seachad, 's a thug air an la nuadh so dealradh oirn. Bha do ghairdean mu thiom-

chìol ar fardaich agus ar leapa, 's rinn thu ar coimhead an àm ar cadail, o uile chunthartaibh agus uabhasaibh na h oi'che.

Cìod a dh' iocas sinn duit, O DHIA, arson meud do mhaithis do chreatuiribh peacach mar sinne, nach 'eil a' toiltinn an aon is lugha do d' thiolacaibh? Ann an aite curam air bith a ghabhail dinn air an oi'che chaidh seachad, 's ann a thoill sinn gu deana' tu ar cadal 'na bhàs, agus ar leaba 'na h uaigh dhuinn. O gu deanadh do mhaith-eas agus t fhaighidin, a choigil sinn gu là eile, ar stiuradh anis gu aithreachas agus leas-acha-beatha.

Tha sinn, O DHE, a' gabhail naire 's rugha-gruaidhe dhuinn fein, tra smaointicheas sinn air lionmhoireachd ar lochdan. Cia tric a bha sinn cas-umhal do d' lagh naomha-sa, gun suim againn do cheanglaichibh no do chomainibh ar Dia! Cia tric a pheacaich sinn an' aghaidh grais do shoisgeil, 's an' aghaidh saibhreis do ghraidh ann an IOSA CRIOSD.

An' so, O DHIA, aig cathair nan gras, tha sinn ag aideachadh ann ad lathairsa ar n uile easaontais; peacaidh ar smaointe, ar briathra, agus ar gnìomhara; peacaidh dearmaid, agus deanadais; 'na t aghaidh-sa, an aghaidh ar coimhearsnach, 's an' aghaidh ar

n anama fein : is tha sinn le'r n uile dhurachd a' gaidhe' maìtheanaìs annt air fad, air sgà aon Mhic do ghraìdh, ar n aon Fhear-saorui' 's fear-tagraidh ar cùise ris an Athair. As a leth san tha sinn a' guidhe gu dean thu iochd oirn, 's nach cuimhnich thu ar n aingeachd ni's mò 'nar n aghaidh.

Tha sinn a' tairgse' bròn diadhaidh a dheanadh arson ar peacaidh, cùl a chur riu air fad, agus sinn fein a thoirt suas duita, chum naomhachd beatha ann an CRIOSD. Is i ar guidhe gu bi ar corp, ar n anam, agus ar spiorad, air am buileacha' do ghnà 'nad sheirbhis' 's gu bi ar giulan mar is cubhaidh do luchd ar n aidmheil agus ar dochais. Is i ar guidhe bhi cothromach agus diadhaidh, ciuin, iriseal agus iochdmhor, gun chomun sam bith a bhi againn si peaca no ri peacaich ; ach a' caitheadh ar beatha do ghna reir facail ar DIA agus eisempleir ar TIGHEARNA.

'S a chum gu biodh mid comasach air gluasad maille riutsa air an doigh so, tha sinn a' guidhe', O Athair neamhaidh, gu toir thu dhuinn coghnadh agus gràs do Spioraid. Gheall thu so do gach neach a dh'iarradh e gu treibhdhireach ; biodh e dhuinne do reir t fhacail, anns an do chuir sinn ar dochas. Ge do mhùch sinn gu tric do Spiorad, 's ge do thilg sinn air cùl a

chomhairle ; gidheach na tilg thusa gu tur sinn as do lathair ; na ceil oirn do ghras, is na buin uainn do Spiorad. An' aite sin, deonuich gu gabh e cònuidh shuidhichte nar cridheachaibh, mar ann an teampuill thaghta ; gu cuidich e leinn ar n anmianna chlaoi' 's a chumail fo chois ; is gu toir e dhuinn seola, coghna, agus coshurtachd ; a chum as gu ruith sinn le solas ann an slighe t aitheantan, gus an ruig sinn crìoch ar dochais, eadhon slaint ar n anama.

Anis nuair tha sinn a' tionsgnadh air là eile, tha sinn a' guidhe', O DHIA, gu bi do thearna', do stiura', 's do bheannuchadh againn trid an iomlan deth. Bioch ar smaointe, ar briathra, 's ar gnìomha, gu leir air an riaghla' leatsa. Biodh fuath againn do gach nì tha fuathach leatsa, agus tlachd do gach nì sam bheil tlachd agadsa ; a' deana' do thoil, no ga fulang, 's a' fceitheamh ri d' shlainte trid IOSA CRIOSD ar TIGHEARNA.

Nuair tha sinn a' dol amach feadh saoghail, anns am bhèil mìle cunthart agus buaire 'gar cuartachadh air gach taobh, tha sinn a' guidhe' nach fàg thusa sinn gu'r stiura' fein, 's nach leig thu dhuinn a bhì air ar glacadh ann an rib a pheacaidh. Gu robh DIA mar ghrian agus mar sgia dhuinn an diugh, 's gu deanadh a Spiorad ar coimhead o shlighe

gach buairidh ! Gu robh sinn gu sonraicht air ar coimhead o gach peaca leis an usa na cheile iadha' mu'r tiomchìol, a chum as nach faigh ar namhaid oirn fà no cothrom !

Soirbhich leinn, tha sinn a' guidhe', ann an gnothaichibh an là so, agus na seachduine. Deonuich, ann ar n uile dhreuchd agus obair, gu gluais sinn maille riutsa ; 's nar n uile ghnòthaichibh ri daoine, gu dean sinn riusan mar bu mhaith leinn iadsan a dhcana' ruinne ; 's mar is cubhaidh do luchd aidmheil a chreid-cimh sin tha teagasg dhuinn gach uile mhidhiadhachd is anmianna saoghalt àicheadh, 's a bhi measarra, cothromach agus diadhaidh. An sin gabhaidh sinn misneach gu beannuich thus' ar saothair, 'sgu daighnich thu obair ar làmhan.

Na leig dhuinn, tha sinn a' guidhe', bhi uair sam bith co mor air ar buaire' le gnothaichibh is curam na beatha so, 's gu dean sinn dearmad air an aon ni fheumail, slaint an anama neo-bhasmhor. A Dhia cuidich leinn so a chuimhneacha' leis a churam is leis an dùrachd is mò ; a chum as nuair thig oi'che bhais, gu bi misneach laidir againn gu dùisg sinn gu sonas bithbhuan.

O Thusa ghabh curam dhinn feadh na h oi'che chaidh seachad, 's a thug comas duinn cruinneacha' le cheile aig cathair nan gras

air maidin an là so, tha sinn a' guidhe' gu dean thu fair' oirn mar an ceudna fad oi'che bhais agus cadal na h uaigne, 's gu taisbeanar sinn le gairdeachas, gun aon againn air chall, aig cathair na gloir air maidin na h aiseirigh !

Seall, a DHIA, ann an iochd air an iomlan do d' theaghlach mor air thalamh ; is fiosraich cor gach neach, a reir am feum fa leth. Bi ann ad charaid d'ar cairdibh ; thoir maitheanas d'ar naimhdibh ; is meudaich gràs do na h uile dhaoine. Faigheadh an soisgeul tuille buaidh, is thugadh e mach tuille toraidh. Faicear gu h araid a thoradh ann an giulan gach aon againne.—Na nithe so, 's gach ni eile chi thus' iomchuidh air arson, tha sinn a' guidhe' ann an ainm aon Mhic do ghraidh, ar TIGHEARNA ; a theagaisg duinn a radh, *Ar n Athair ata air neamh, &c.*

II. *Urnaigh Fheascair, arson Teaghlaich.*

O THIGHEARNA DHIA ! is tusa Rìgh nan rìghrean agus Tighearna nan tighearnan ; tha do rioghachd oscionn na h uile rioghachd, is t uachdranachd o linn gu linn. Tha thu neo-chrìochnach ann an glocas, ann an cumhachd is ann an trocair ; is tu uime sin steidh dochais chlainn nan daoine. Co

ionsuidh theid sinne ach do t ionsuidh-sa ; oir is tu amhain o'n tig ar cobhair ?

Gu ma beannuichte gu robh t ainm, ge d' tha thu air t ardachadh oscionn cliu agus smaointe nan aingeal, gidheadh gu bheil thu ag amharc oirne, tha ni's lugha na chuid is lugha do d' throcair, 's a' toirt misnich dhuinn teachd am fagus duit, trid IOSA CRIOSD an t Eadar-mheadhonair, a dh'iarruidh trocair agus grais a reir ar feum.

Air a sgà-san, O Athair neamhaidh ! tha sinn a' guidhe' maitheanais ar n uile pheacaidh, lionmhor agus antromach mar ata iad. Tha sinn le bròn gan aideachadh ann ad lathair : a' caoidh aingeachd ar cridhe, 's eaceartan ar coluadair agus ar giulain. Ach co thuigeas a sheachrain ! saor thusa sinn, a THIGHEARNA, o'r n uile lochdaibh, agus tearuinn sinn o'r truaighe.

Bitheadh, tha sinn a' guidhe', cumhachd a' pheacaidh air a chlaoidh an' taobhastigh dhinn agus coghnadh air thoirt duinn, o d' Spiorad gu cathuchadh an' aghaidh na h uile peacadh agus buaire ; gus am bi mothacha' solasach againn gu bheil sinn air dol as o bhàs gu beatha.

Deonuich gu bi ar creideamh gach là a' dol am meud ; 's gu bi sinn a' sior-chur r' ar creideamh cruadal, eolas, measarachd,

faighidin, diadhachd, gradh brathaireil, agus seire : air chor as nach bi aon neach againn mi-tharbhach ann an obair an TIGHEARNA.— Cuidich leinn bli durachdach agus eudmhor gus na h uile deagh obair : a' meas gur e beatha agus solas ar n anama, bhi cosail ri CRIOSD, ciuin, macant', naomha ; 's a' sior-dheana' maith, a reir ar cothrom agus ar comais : air chor as gu feud gach aon againn a radh, gu bheil a bheatha ta aige san fheoil trid creideimh ann am MAC DHIA, a ghradhaich sinn, 's a thug e fein seachad air arson.

O gu biodh ar cridheachan air an liona' do ghna le cuimhne thaingeil air a ghradh sin leis an do ghradhaich Esan sinn, a thug e fein air arson mar iobairt, a chum as gu faighemid sìth ri Dia agus slainte bhithbhuan. Nior leige' Dia gu dean peaca no buaire, o'n t saoghal, o'n fheoil, no o'n aibhisteir, ar sgaradh gu brath o ghradh ar TIGHEARNA. Nior leige' Dia gu reic sinn air neoni, a' chòir a fhuair sinn air oighreachd shìorruith ann an rioghachd ar n Athar.

Tha sinn earbsach, O Dhia nach do chaomhainn aon Mhac do ghraidh air arson, gu toir thu dhuinn maille risan na h uile nì eile bhìos feumail, 's nach treig thu gu buileach no gu brath sinn. O dean ar dion agus ar stiura' roi' gach cunthart agus caochla ta 'sa

bheatha so, air chor as nach caill sinn ar n ionracas agus nach failnich ar dochas, no gu tig aon neach againn gairid air a' ghloir sin a dh' ulmhaich thu arson do phobuil.

Bi trocaireach, a Dhia, do 'n t soaghal thruagh so, 's beannuich gach sluagh air thalamh. Greas an là anns an eirich Grian na fircantachd air na rioghachdaibh dorcha sin ata fathasd fo sgaile bàis agus aineolais ; a chum as gu bi Iosa 'na sholus do na Cinnich uile, 's 'na ghloir do d' shean phobul Israel.

Beannuich gu h araid na rioghachdan so d'am buin sinne. Buanaich leinn ar sochairean lionmhor agus aghor, ge nach 'cil sinn airidh orra, 's teagaisg dhuinn buil ni 's fearr a dheana' dhiu na rinn sinn, a chum do ghloirsa.—Tha sinn a' cur ar cairdean 's ar luchd-dàimh gu sonraicht air do churam ; 's a' guidhe' gu faigh iad do bheannacha. Beannuich, a DHIA, an teaghlach so, 's thoir do gach aon againn gras anis, agus gloir 'na dheigh so.

Maille ri'r n urnaigh, tha sinn, O DHIA nan uile ghras, ag iocadh dhuit ar buidheachais, arson na h uile ni ta againn, 's arson na h uile ni ta suil againn ri fhaotainn. Tha sinn a' toirt buidheachais duit arson ar cruthachaidh ; gu d' rinn thu sinn 'nar creat-

uiribh reasont agus neo-bhasor; comasach air do chliudhacha' san t saoghal so, 's air do mhealtuinn gu siorruith ann an saoghal eile. Buidheachas duit arson a churam a ghabh thu dhinn fad ar beatha, 's gu h àraid feadh an là chaidh seachad. Ghleidh thu sinn 'nar dol amach is 'nar teachd asteach, is bha thu leinn o'n mhaidin gu ruig an t anmoch. Thearuinn thu sinn o gach cunthart agus gabha', 's thug thu slainte, trusgan agus teachdantir dhuinn. Ach thar gach nì, tha sinn gad chliudhachadh arson saorsa 'n t saoghail trid do Mhic; arson meadhona nan gras, agus duil ri slainte bhith-bhuan.

Làn do thaing arson a mhaitheis mhoir a dheonuich thu dhuinn, tha sinn anis gar toirt fein gu soleimnte suas duit, is gar cur trid na h oi'che so air do churam. Dean a nochd faire os ar cionn, O THIGHEARNA, 's dion ar n aite cònuidh o aimhleas. Luidhemid asios ann an reite riutsa, 's biodh ar smaointe maille riut an uair a dhuisgeas sinn. Gach là is oi'che d'ar turas air thalamh, bi thusa maille ruinn, is gabh sinn fadheoidh asteach do t aros gloirmhor air neamh. So tha sinn a' guidhe air sgà IOSA CRIOSD, ar n aon-fhearsaoruidh agus ar n ard-shagart, d'an robh, maille ris an Athair agus ris an Spiorad

naomha, gach cliu agus urram anis is gu siorruith. *Amen.*

III. *Urnaigh Mhaidne, arson Teaghlaich.*

ODHE shiorruith agus uile-chumhachdaich! is tusa tobar gach bith, gach buaidh, agus gach beannachd. Tha t ainm ard agus ionmholt, tha do mhorachd do-rannsachaidh, 's cha'n fheudar le neach air bith do thiolacan aireamh, no do mhaitheas innseadh. Cionnus mata is urra sinne chur an' cill, creatuirean aig am bheil ar stèidh anns an duslach?

Gidheadh, mar a thug thu misneach dhuinn teachd am fagus duit le aoradh, tha sinn air maidin an là so gar taisbeanadh fein ann a t fhianuis, a' guidhe gu buanaiche' tu leinn na tiolaca ta againn, 's gu tuga' tu dhuinn na chi thu fathasd fcumail.—Ach cia leis a thig sinn am fianuis an TIGHEARNA, 's cionnus a strìochdas sinn sinn-fein air mhodh taitneach an' lathair an Dia is airde? Cha'n fheud sinn, O DHIA, teachd am fagus duita mar chreatuire neo-chiontach, no trocair sam bith iarruidh arson ar fireantachd fein; oir chaidh sinn gu leir air seachran, is thainig sinn gairid air do ghloir. Ach tha sinn a' teachd do t ionsui' trid IOSA CRIOSD an t Eadar-

mheadhonair, 's a' guidhe trocair air a sgàsan.

Mar chreatairean reasant' agus neo-bhàsor, comasach air sonas siorruith a mhealtuinn, tha sinn a' guidhe, oscionn na h uile nithe, gu bi thu fein ad chuibhrionn is ad DHIA dhuinn. Tha fios againn nach urra nithe faoin agus diombuan an t saoghail so ar n anama neo-bhasor a shàsucha ; 's air an aobhar sin tha ar n anam an geall air an DIA bheo, tha mhàin comasach air ar deana' sona gu siorruith. As eugais DHIA, tha ar staid san t saoghal so truagh, 's ar dochas a thaobh saoghal eile ro eagalach : ach ma bhios DIA leinn, feudaidh sinn a bhi toilichte, ciod air bith ar staid san t saoghal so, agus sealtuinn romhainn le gairdeachais gu saoghal eile.

Is mar bu mhaith leinn gu biodh tusa 'nad chuibhrionn is 'nad DHIA dhuinn, tha sinn a' guidhe gu bi sinn air ar deanadh iomchuidh air n t sonas mhor so, 's gu bi ar n uile pheacaidh air am maitheadh dhuinn ar sgà iobairt uile-fhoghantaich ar Fir shaoruidh. Air a shon-san, tha sinn a' guidhe gu glan thu ar n easantas air falbh mar neul, agus ar n aingeachda mar neul tiugh as t fhianuis, air chor as nach cum iad uainn solus do ghnuis, is nach bac iad cùrsa do throcair.

Air dhuinn bhi mar so reidh ri DIA trid

IOSA CRIOSD, tha sinn a' guidhe gu bi sinn as so suas air ar coimhead ann ad' fhàbhar, agus air ar deana' comasach air gluasad anns na h uile nithe mar is cubhaidh do chlann DE: O! neartuich thus ar n anfhainneachd, is cuidich sinn le d' dheagh Spiorad gu bhì faicillcach mu'r giulan, is curamach gu fuath thoirt do na h uile peaca. Claidh fein le d' Spiorad cumhachd a phcacadh an taobh astigh dhinn, glan ar cridhe, naomhaich ar natur, thoir sìth d'ar coguis, is meudaich ar n aoibheas agus ar cofhurtachd ann an slighe t aitheantan.

Tha sinn fèumach air gras gu'r neartachadh; air misnéach gu 'r toirt air ar n aghaidh 'nar dleasnas; air creideamh a thoirt buaidh air an t saoghal 's air a bhuaireanna; air dochas daingean agus faighidin a chum buanachadh ann an toil DIA dheanadh agus a ghiulan gu teachd ar crìche: 's co air am fèud sinn na sochairean so iarruidh, O THIGHEARNA, ach ortsa, bheir do gach neach gu saibhir, 's nach dean maoidheadh? O! daighnich, neartuich, agus socruich sinn ann an naomhachd. Gleidh sinn o thuiteam ann am buaire; meudaich ar creideamh; is lion sinn le aoibhneas do-labhairt agus làn do ghloir, ann am fradharc na gloir onoir agus neo-bhasorachd sin a thaisg thusa fa chomhair do luchd-muinntir.

'S an uair a tha sinn an' tòir air na nithe gloirmhor so, deonuich gu gnathaich sinn le curam na meadhona sin a stiuras d'an ionsuidh. Deonuich gu bi neamh agus siorruitheachd do ghna' nar suil, is DIA do ghnàth 'nar cridhe. Biodh ar smaointe, ar coluadar, agus ar giulan, mar is cubhaidh do'n t soisgeul, agus sinn-fein mar sheirbhisich dhileas, cudmhor mu dheagh oibre. Biodh ar caithe-beatha ann an gradh, is iomhaigh ghradhach ar TIGHEARN air a tarruing air ar cridheachan; a chum as le blii eosail risan air thalamh, gu meal sinn air neamh a rioghadh.

Ach am feadh ata ar cònuidh anns a' chòlainn, tha fios agads', O DHIA, gu bheil ar cuirp, mar ata ar n anama, feumach air do fhreasdal is air do churam. Thoir dhuinn air an aobhar sin, tha sinn a' guidhe, an tomhas a chi thu iomchuidh oirn do shlainte, do theachdantir, is do shochairibh na beatha so; oir is tusa FEAR-deilbh ar cuirp, mar is tu Athair ar spiorad. Gu ma beannuichte gu robh t ainm arson gach tiolae a dh'conuich thu dhuinn cheana. 'S tu ghleidh ar corpa basmhor beo, 's a shaor iad gu tric o'n caslaintibh; air chor as ge do bha sinn buailt-each gu bhi air ar bruthadh leis a chruimh, gu bheil sinn, le curam ar DIA, air ar coimhead beo gu ruig an uair so.

Gu ma beannuichte gu robh t ainm gu sonraichte, arson taimh agus tearuinteachd na h oi'che chaidh seachad, is arson na sìth is an t solais leis am bheil sinn anis cruinn mar theaghlach ann ad lathair. Tha sinn a' guidhe' gu buanaich thu leinn do fhreasdal, 's gu toir thu dhuinn slainte cuirp agus subhachas inntin, a chum as gu biodh mid iomchuidh gach am arson do sheirbhis. Deonuich gu gleidh sinn ar cuirp do ghnà ann an glaine, ann am measarrachd, ann an geannuidheachd, ann an naomhachd is ann an anoir, mar theampuill do 'n Spiorad naomha.

Tha sinn a' guidhe, maille ruinn fein, gu beannuich thu an cinne-daoine gu leir, 's gu meal iad anns gach aite sochairean àghor an t soisgeil. Beannuich gu sonraichte ar rìgh, ar duthaich, ar cairdean 's ar luchd-gaoil. Gabh truas do staid nan uir'easach agus nan easlainteach: thoir cofhurtachd do'n mhuintir a tha ri bron, is còghna do 'n mhuintir a tha fo' bhuaire. Thigeadh osnagh a phrìosanaich ann ad lathair, is cum bàigh ris a' bhantr'aich is ris an dilleachdan.

O Athair nan uile theaghlach agus Ughd-air nan uile bheannachd! beannuich an teaghlach so, agus gabh air do churam gach aon ata ann, beag is mor, sean agus òg, Biodh ceannardan, clann, agus seirbhisich,

air an comhairleachadh, air an stiuradh is air an tearnadh leatsa, feadh an là so. Cuidich leinn obair gach là chur seachad 'na thrà fein, 's a bhi gach uair rèidh fa chomhair bàis breitheanais agus bithbhuantachd. 'S o nach 'eil fios againn ciod a dh' fheudas teachd gu crìch le aon là, tha sinn air an là so gar n earbsa fein riutsa, eadar chuirp agus anama, 's gar cur fein is gach ni bhuineas duinn fo stiuradh is fo churam do fhreasdail, trid Iosa CRIOSD, o'n d' ionnsuich sinn a ràdh, *Ar n Athair ata air neamh, &c.*

III. *Urnaigh Fheascair, arson Teaghlaich.*

O DHE ghloirmhoir, bheannuichte, mhaith ! is tusa 'n Rìgh siorruith, neo-bhasmhor, agus neo-fhaicsinneach, aig am bhèil do chònuidh ann an solus, nach feud' suil bhasmhor fhaicinn 's a bhi beo. Ann ad shealla-sa cha'n 'eil neamh agus talamh ach mar neoni, 's na sloigh a tha gan aiteacha' mar neoni is mar dhiomhanas. Gidheadh tha thu gad' irisleacha' fein a dh'amharc oirne, 's a' toirt fanear gach aon againn, mar nach biodh creatuir sam bith an' carbsa riut ach sinn fein. O'n aingeal is airde gus a chnuimh is dìbli, cha 'n 'eil ni no neach nach eil air an toirt fanear leatsa. Tha thu gu

sonraicht a' toirt fanear na muintir sin aig am bheil spiorad iriseal agus umhal, 's a tha 'g iarruidh teachd dlù dhuit trid an Eadar-mheadhonair.

Gu ma beannuichte gu robh t ainm a dh' ulmhaich a leithd so do rathad arson chreat-uire peacach mar sinne; air chor as ge nach feudamaid seasamh ann a t fhianuis 'nar fireantachd fein, gidheadh trid fireantachd neach eile, cadhon IOSA, gu bheil comas againn teachd am fagus duit le muinighin clainne. O! bi trocaireach ruinne air a sgà-san; gabh ruinn anis mar a luchd-muintir, is labhair sìth ruinn.

Tha sinn anis, O DHIA, air crìch la eile ag teachd a chliudhachadh do mhaithis, a bha leinn o'n mhaidin gu ruig an t anmoch. Fiosrach air ar laigse fein, is air an fheum tha againn do ghnà air curam is cuideacha DHIA dli' carò sinn sinn-fein riut anns a' mhaidin, gun fhios ciod a dh' fheudadh aon là a thoirt mu 'n cuairt: 's a nis, air dhuitsa curam a ghabhail dinn 'nar dol amach 's 'nar teachd asteach, 's ar toirt an' tearuin-teachd 's an' cofhurtaachad trid an là, tha sinn le cridheachaibh làn do thaing, gar strìochda' fein ann ad lathair, a thairgse' dhuit ar n iobairt bhuidheachaís.

O gu biodh ar n anama air an dùsga' gu cliu

thoirt duitsa mar is còir, arson lionmhoir-eachd is saibhireachd do thiolaca ! Tha gach maidin a' toirt duinn dearbhaidh air do ghradh, is tha gach oi'che toirt fios duinn air do dhilseachd. Tha ar sochairean aimsireil agus spioradail oscionn àireimh, a thaobh na beatha tha lathair is na beatha tha ri teachd. Is mor na nithe tha againn, agus is mò na sin na nithe ris am bheil ar dochas.

Nuair tha do throcair, O DHIA, co mor dhuinn, cò nach measadh gu biodh giulan gach aon againn mar bu chubhai' do chlainn DE ? Ach 'an aite so, bha sinn co failneach is co ceannairceach, us gu bheil aobhar againn naire bhi oirn sinn fein a thaisbeanadh ann a t fhianuis.—O cia lionmhor peaca 's failinn tha fathasd ceangailte ruinn, leis am bheil sinn air ar tarring air falbh uaitsa ! Cia dichuimhneach sinn air do ghradh is air do mhaitheas ; cia neo-mhothachail sinn air do chaoimhneas ! Cia faoin ar smaointe ; cia fuar agus neodhiaidh ar n-aighe ; cia laidir agus neo-chlaidht' ar n an-mianna ; 's cia beag buil a thug sinn riamh as ar n ùine, as ar talantaibh, agus as ar cothromaibh ! Tha sinn, O THIGHEARNA, 'gar n irisleacha' fein aig stòl do chois, 's ag guidhe' gu bì maithcanas air ùracha' dhuinn, agus t iochd air a bhuanacha' leinn, air sgà' IOSA CRIOSD ar Tighearna.

An diugh, ma rinn sinn ni sam bith eosail ri daoine aig nach 'eil DIA anns an t saoghal ; ma bha ar giulan ann an ni sam bith neo-ìomchuidh no neo-fhaicilleach ; ma thug sinn masla' dar ereideamh, oibheum dar coimhearsnach, no lot d'ar n anama fein, O ! deonuich dhuinn, tha sinn a' guidhe, maitheanas, trid toilteanas fala CHRÌOSD.

Tha sinn gu durachdach a' guidhe' gu druid thu nis ar cridheachan riut fein, 's gu daighnich thu sinn ann an ceumaibh ar dleasnais. Is e ar rùn, le coghna do ghrais, gu bi ar giulan as so suas ni's faicilliche, 's gu caith sinn ar beatha do reir stiuraidh do Spioraid, riaghailt an t soisgeil, is eisempleir ar TIGHEARNA. O gu biodh an rùn so air a ghleidhe' beo do ghnà 'nar n anamaibh, le oibreacha' treun do Spioraid !

Deonuich, O DHIA, gu saothairich sinn ni's mò 's ni's mò anns an obair sin a dheana' gus an deachaidh ar cur ionsuidh an t saoghail ; am feadh a bhios ar n ùine, ar cothrom, agus ar comas air am buanacha' leinn. O cuidich leinn giorrad agus neo-chinntichead ar n aimsir a ghleidhe' do ghnà 'nar n aire, 's na h uile dicheall a dheana' gu deasachadh arson siorruitheachd ; air eagal us mar tha oi'che 'n deigh oi'che 'gar toirt

ni's dlùithe gu'r erìch, gu glae oi'che bàis sinn mu dheire mu'm bi sinn ullamh. Nior leige' DIA gu leig sinn mar so seachad ar n ùine 's ar eothrom, no gu dealruich a sholus oirn 'an diomhain.

An' aite so, gu ma h ann a bhios ar n anama do ghnà air an liona' le gradh do DHIA arson a throcair ann an CRIOSD ; an gradh sin a bheir oirn bhi toileach ni sam bith a dheana' no fhulang, air a shon-san a rinn agus a dh' fhuiling na h uirread a chum sinne shàbhaladh. Deanadh euideachd an dèchas ata againn ri gloir an t saoghail eile, ar n inntin a thogail oscionn nithe suarraeh agus diombuan an t saoghail so : 's deanadh earbsa laidir as do fhreasdal, O DHIA, ar eridhe' chumail socair anns gach staid, agus strìochdta dhuit fein ; làn ehinteach gu bheil fios agadsa ciod is fearr dhuinn, 's gu bheil thu ag eur air aghaidh ar leas, ge nach leir dhuinn fein eionnus. Deanadh smaointeachadh air t uil'-fhiosrachadh is t uile-lathaireachd a thoirt oirn faicill a chumail air ar eridhe, ar cainnt, is ar giulan, fa chomhair sùl ar n Athar, ar DIA, ar fianuis, agus ar Breithe'. Mar so gleidhidh sinn ar dèchas, agus bidh ar duil ri trocair air là an TIGHEARNA.

Na sochairean sin a tha sinn a' guidhe

dhuinn fein, O Athair neamhaidh, deonuich iad mar an ceudna do dhaoin' eile. Gu robh ar n uile cho-chreatairean air am bean-nacha' le DIA ! Gu robh a shlighe aithnicht air thalamh, 's gu robh soisgeul na slaint air a chraobh-sgaoileadh !

Beannuich na h uile Christuidhean, gu h àraid 'nar tìr-dhuthaich. Deonuich gu giulain gach neach c-fein gu h iomchuidh, ciod air bith inbhe no dreuchd anns an do shuidhicheadh e le d' fhreasdal. Biodh cagal DIA anns na h uile luchd-riaghlaidh, is thugadh iad sampla maith do 'n mhuintir a tha fo'n ughdaras. Biodh aodhairean curamach gu'n treud a bheathacha', 's an treud toileach gu bhi air an stiuradh. Biodh iadsan a tha saibhir truacant agus iochd-mhor, a chum as gu faigh iad beannachd nam bochd, 's gu bi tlachd aig Dia na'n soirbheacha'.

Gabh uainn anis, O DHIA, ar n iobairt fhcasgair, is gabh curam do gach aon againn trìd na h oi'che. Bi ann ad' bhalla teine mu thiomchìol ar n aite cònuidh, is cuir t aingil mu'n cuairt d'ar leabaidh. Dion sinn o uabhasaibh n h oi'che, 's gleidh sinn o bhruadair eagalach. Thoir dhuinn cadal ann an sìth, agus dùsgadh ann an slainte, a chum as gu cuireamaid an' ecill do chaoimh-

neas graidh 'sa mhaidin. Anns an dochas so, do t ainmsa, O Athair, a Mhic, agus a Spioraid naoimh, an t aon DIA, gu robh gach cliu agus urram, anis is gu siorruith. *Amen.*

IV. *Urnaigh Mhaidne, arson Teaghlaich.*

O DHE ghloirmhor agus naomha, a chrì-thaich an domhan 's a tha do ghnà 'ga riaghladh is ga chumail suas ! tha sinne le urram diadhaidh a' tairgse' teachd am fagus duit air maidin an lo so, chum do chliudhachadh mar ar Cruthai'ear is ar n ard fhear-comaine, ar fear-tearnaidh agus ar fear-saoruidh. Tha ar bith agus ar beatha, O Dhia, ann ad laimh, is tha do fhreasdal caomh a' gabhail curam dhinn anns gach àm is anns gach ionad. Cha'n 'eil là no oi'che, moch no anmoch, nach 'eil a' toirt mìle dearbhaidh dhuinn air do throcair is air do mhaitheas.

Is e do fhreasdal, O Athair neamhaidh, a chum tearuint' agus beo sinn trid na h oi'che chaidh seachad ; air chor as gu bheil ar teaghlach aon uair eile cruinn, ann an subhachas is ann an slainte, aig stol do choise. Ghleidh thu ar n aite cònuidh o dhosgaich agus o chunthart, ar cuirp o

thinncas agus o phéin, 's ar n anama o uabhas agus o cagal. Nuair a bha moran cile air an luasga' null 's a nall gu teachd na maidne, 's air am buaire' le aislingibh na h oi'che, fhuair sinne tàmh ann an tearuin-teachd is dùsgadh ann an sìth, air ar cuartacha' le caoimhneas ar DIA 's le soch-airibh na beatha so.

O cia mor, a DHIA, do mhaitheas duinne ; cia lionmhor dhuinn do thiolacan ! Tha sinn 'a tairgse' do ghradhachadh agus do chliudh-achadh arson gach maith a dheonuich thu dhuinn cheana ; 's a' deana' bun as do throcair arson gach ni air am bheil sinn fathasd fcumach. Tha sinn a' tairgse' bhi umhal agus striochdta do d' thoil, 's a bhi taingeil agus toilichte le ni sam bith a dh' orduicheas tusa' nar crannchar.

Tha sinn ag iarraidh sinn fein, is gach ni bhuineas duinn, a thoirt suas duitse, 's a chur trid an lá so, 's fad uile láithe ar beatha, air do churam.—Ach ciod sinne gu tugadh DIA fanear sin ?—An uair a chuimhnicheas sinn gu bheil ar peacanna co lionmhor agus ar cionta co mor, 's ann a dh'fhcudas cagal a bhi oirn nach dean an Ti a rinn sinn iochd oirn, is nach nochd an Ti d'healbh sinn duinn a' bheag do throcair.

Ach gu ma beannuichte gu robh t ainm,

O DHIA, nach d'fhàg thu sinn gun dochas, is gu bheil misneach againn fathasd dluth-acha' riut, trid IOSA CRIOSD, aon mhac do ghraidh. Air a sgà-san, O dluthaich thusa ruinne chum ar beannachadh. Tog dealra' do ghnuis air ar n anama; thoir dhuinn, mothacha' gu bheil ar peacaidh air am maithe' dhuinn, is labhair sìth ruinn. A reir saibhreis do throcair annsan, ùraich dhuinn maith-eanas ar peacaidh, is na cuimhnich ni's mò ar n aingidheachd.

Tha sinn lán-mhothachail, O DHIA, gur e ar dleasnas, agus ar leas, ar n uile aimsir a bhuileacha' chum thus' a ghlòrachadh, agus ar naomhacha' fein a chur air aghaidh: agus air an aobhar sin, tha sinn a' cur romhainn as so suas uile làithe ar turais air thalamh a chaitheadh ann a t eagalsa, do reir riaghailt agus teagaisg an t soisgeil. A chum na crìche so, thoir dhuinn, tha sinn a' guidhe', gràs agus còghna maith do Spioraid. Thusa nach do chum uainn t Aon-mhac, tha sin earbsach, maille ris, gu toir thu dhuinn na h uile ni eile bhios feumail. O stiur sinn ann an slighe ar leas agus na firinn, is cuidich leinn buanachadh innte gu teachd ar crìche.

Buidheachas do Dhia arson an eiseimpleir naomh a dh' fhàg ar Slanui'ear beannuicht againn, a chum as gu leanamaid a cheuma.

Trid docair agus socair tha sinn ag iarruidh leantuinn risan: a' guidhe' gu bitheamaid air ar riaghladh le a lagh, air ar stiuradh le a Spiorad, 's air ar neartaicha' le 'ghràs. Mar a tha sinn gar n ainmeacha' fein airsan, na biodh comunn air bith againn ri peaca no ri peacaich: seachnamaid slighe nam misgeach agus nam macnusach, nan sanntach agus nan saoghaltach, nan dioghaltach, nan earach, agus nan cealgach; is bitheamaid ciuin agus seirceil, iochdmhor agus iriseal, naomh agus neo-choireach, eosail r'ar maighstir. Ionnsuichemid uaitheasan ar n uile dhleasnas, a thaobh DHIA agus dhaoine, chur air aghaidh le h eud agus le euram, riaghailt a ghleidheadh oseiann ar spioraid fein, 's a bhi reidh do ghnà arson saoghail cile.

Tha sinn anis gar fagail fein air do ehuram, O DHIA, trid an là so, 's a' tairgseadh ar n uile ghnothaiche, 's ar n uile ghiulan a stiura, mar is eubhai' dhoibhsan a tha fa eomhair do shùl-sa. O na leig dhuinn ni sam bith a dheanadh, a bhios' an aghaidh ar n urnaigh agus ar n aidmheil, no dh' fheudas ar sgaradh o chaoimhneas graidh ar TIGHEARNA.

Soirbhich leinn, tha sinn a' guidhe, 'nar n uile ghnothaichibh laghail. Am feadh a tha gnothach againn ris an t saoghal so, tha sinn carbsach gu toir do fhreasdal duinn gach

là na nithe sin a chi thu iomchuidh air ar staid: is mar tha gnothach againn gu sonraichte ri saoghal eile, a mhaireas gu siorruith, tha sinn earbsach gu dean do ghras ar deasacha' gach là ni's mò 's ni 's mò fa chomhair.

Bi trocaireach do luchd-aiteachaidh an t saoghail, is sgaoil rioghachd do Mhic air feadh gach ionaid. Beannuich na rioghachda so d'am buin sinne, 's daighnich ann am fireantachd righ-chathair ar n uachdarain. Comhairlich luchd a chomhairle, chum as gu cuir iad air aghaidh leas aimsireil agus spioradail nan iochdaran. Biodh do shagairt air an sgcadacha' le naomhachd is le slainte, chum 's gu bi aobhar gairdeachais aig do phobul.

Tha sinn ag earsba' riut ar cairdean; 's a' guidhe' nach dean beatha no bàs sinne no iadsan a sgaradh o ghradh an Tighearna. Thoir maitheanas d'ar naimhdidh; is cuidich leinne maitheanas a thoirt o'r cridhe; a' beannacha' na muintir a mhallaicheas sinn, 's a' deana' maith air a mhuintir a ni eucoir oirn.—Taisbein do throcair do gach neach ann am pèin, ann am bron, ann am bochd-uinn, no ann am buaire. Iompaich am peacach, thoir maitheanas do 'n aithreach, aoibhneas do 'n naomh, is cofhurtachd do

luchd a chridhe leonta.—Fiosruich, fuasgail agus cobhair air gach neach, a reir am feum, aimsireil agus spioradail.—So uile tha sinn a' guidhe' trid IOSA CRIOSD, a theagaisg dhuinn a ràdh ann ar n urnaigh, *Ar n Athair ata air neamh, &c.*

IV. *Urnaigh Fheasgair, arson Teaghlaich.*

O DHIA ghloirmhoir, aig am bheil do chonuidh ann an solus ! tha 'n oi'che 's an là co-ionan duitsa : cha'n urra dorchadas no sgàile bais luchd-deanaidh na h aingeachd fhalach as do shealla ; tha diomhaireachd a chridhe aithnichte dhuit, agus is leir dhuit uile smaointe chlainn nan daoine. 'S ann le eagal naomh agus le urram a bhuineas duine, air an aobhar sin, teachd gu t fhianuis, O DHIA uile-lathairich, uile-leirsnich, agus uile-fhiosraich. Na bi ullamh, tha sinn a' guidhe, gu'r peacaidh a chomharacha' nar n aghaidh, ach gabh ruinn gu trocaireach, air sgà do ghrais ann an IOSA CRIOSD.

Air crìch là eile tha sinn anis, O DHIA, ag iarruidh cliu thoirt duitsa thug tearuinte, d'a thrìd sinn. Chum do lamh asuas sinn, ge nach robh sinn ga faicinn : ghabh do fhreasdal curam dhinn 'nar dol amach is 'nar

teachd asteach, is bhunaich thu leinn ar sìth, ar sochairean agus ar slainte. Gu ma beannuichte gu robh DIA ata gach là gar cuartacha' le thiolacaibh, 's a' lionadh' ar n anama le mhaitheas !

Cia iongantach, O DHIA, do mhaitheas duinne, clainn nan daoine ! Tha thu toirt duinne, nan aingeal gu'r dìon, 's nan creatuirean is ìsle gu fritheala' dhuinn : tha thu toirt duinn t fhacail gu'r stiura', do Spioraid gu 'r coghna', do Mhac gu'r saora', 's do rioghachd gu'r deana' sona. Gidheadh 'an deigh so uile, cia beag taing, no graidh, umhlachd a fhuair thu uainne, air an do bhuilich thu coilion sochair ? Tha aobhar againn a DHIA, gach aon là sinn fein irisleachadh ad lathair, a dh' aideachadh ar failinn agus ar peacaidh. Cia dichuimhneach sinn air ar DIA ; cia dearmadach air ar dleasnas ; cia beag buil a thug sinn as ar n ùine, 's cia beag curam mu shlaint ar n anama ann an saoghal eile !

Nuair a mhi-bhuilich sinn mar so do throcair, bu cheart-bhreitheach dhuitsa, O DHIA, cha 'n e 'mhain gach ni fhuair sinn cheana thoirt uainn, 's gach ni suil againn ri fhaotainn a chumail air ais uainn, ach mar an ceudna ar cuibhrionn a thoirt duinn ann am prìosun truaighe, far am bheil gul, bron, agus giosgan fhiacall—O cia mor a tha sinn 'an

comaine DHIA, nach do bhuin e ruinn mar a thoill sinn, ach gu bheil e fathasd gar gairm gu aithreachas maitheanas, agus trocair. Dean glic sinn, O DHIA, gus an cothrom àghor a tha thu toirt duinn a dheagh-bhuilcachadh, is tarruing sinn do t ionsuidh fein, trid CHRIOSD, le cordaibh graidh, 's le oibr-eacha' do Spioraid.

'S mar bu mhaith leinn thar gach ni Thusa a thoileacha, cuidich leinn a chum na criche so, t aithcantan a choimhead le cridhe treibhdhireach, do reir na riaghailt agus an t sampluidh a thug ar TIGHEARNA dhuinn 'san t soisgeul. Thugadh mothachadh air ar n anfhainne fein oirn a bhi do ghna ri faire agus ri urnaigh, is thugadh meud na duais ata air a cur m'ar comhair oirn a bhi dùrachdach 'nar spiorad, a' toirt seirbhis do'n TIGHEARNA. Deanadh an gradh iongantach a thug DIA dhuinn, ar cridheachan a liona' le teas-ghradh, dhàsan, 's le gradh do na h uile dhaoine; a' deana' na h uile maith a dh'fheudas sinn d'an corp agus d'an anam. Mar dheisciobuil Phrionnsa na sìth, iarramaid sìth ris na h uile dhaoine: sìth ri'r naimhdibh, le faighidin fad-fhulangas agus saormhaitheanas; sìth ri'r cairdibh, le acarthachd agus le caoimhneas; sìth ri'r coguis fein le caithe-beatha neo-choircach agus naomha;

's thar gach ni, sìth ri DIA trid CHRIOSD, le umhlachd thairis agus dhileas a thoirt d'a uile aitheantaibh.

Tha fios againn, O DHIA, gu bheil sinn air ar cuartacha' le iomad nàmhaid, is buailteach do mhìle failinn agus buaire. Air an aobhar sin, O Athair neamhaidh, na fàg thusa sinn uair air bith 'an earbsa ruinn fein. Neartuich, naomhaich, agus stiur sinn le d' Spiorad, gus an ruig sinn ann an tearuinteachd crìch ar dochaias, eadhon slainte ar n anama.—Gu ruige sin, tha sinn a' guidhe gu bi ar creid-camh gach là a' fàs ni's làidire, ar n aigne ni 's neamhaidh, ar dochas ni 's airde, 's ar gradh ni's laiste.

Saor sinn o ro-churam an t saoghail, o andochas as do fhreasdal; 's o mhonmhur a dheana', mu ni sam bith 'nar crannchur. Cuidich leinn a chuimhneacha' gur ann arson siorruitheachd a chaidh ar cruthacha', 's gur ann mu shiorruitheachd amhain is cubhai' d'ar n anama a bhì fo churam. Biodh ifrinn agus neamh gu tric 'nar fradhare, a chum as gu toir glòir nan naomh is truaighe nan aingidh oirn neamh iarruidh le tuille durachd, is ifrinn a sheachna' le tuille faicill. Biodh fuaim na trompaid dheireannaich gu tric 'nar cluais, a chum as nuair a thig am breitheanus gun amharus, gu measar sinn

iomchuidh arson seasamh ann an lathair a Bhreithe'.

'S mar tha sinn, oi'che 'n deigh oi'che, a' teachd ni 's dluithe do na nithe soleimnte so, O deonuich, a DHIA, gu bi ar n ulmhacha' do reir sin a' fàs ni's pailte. Bitheamaid gach là gar ceasnacha' fein ciod na mearachdan a leasaich sinn, ciod na peacaidh a threig sinn, ciod na buaircannan air an d' thug sinn buaidh, agus ciod a bhuil a thug sinn as ar n uine 's as ar cothrom. Nuair a bhios sinn tosdach air ar leabai' 's an oi'che, deonuich gu bi eòradh againn r'ar cridhe fein mu thiomchioll nan nithe so. Gach uair a chuireas sinn d'inn ar n éidcadh, 's a luidheas sinn asios air ar leabai, bitheamaid cuimhn-each air an uair sin anns an cuir sinn d'inn a cholann thalmhaidh so, 's anns an luidh sinn 'an leabai' na h uaighe; a chum as nach bi am bàs 'na uabhas duinn an uair a thig e.

O Athair na h uile! bi trocaireach do na h uile dhaoine. Saor gach cearna do 'n saoghal o aineolas, o aingidheachd, o iodhal-aora', 's o shao'-chrabha'. Cuir casg air ana-crcid-eamh is ain-diadhachd, is na leig le innleachd air bith soirbheacha' 'n aghaidh rioghachd do Mhic. Biodh a rioghachdsan oscionn gach rioghachd, is biodh ainm gu siorruith

beannuichte. Beannuich ar duthaich, ar rìgh, is ar luchd-raighlaidh. Dean maith do neach air bith a rinn no dhùraichd maith dhuinn; 's thoir maitheanas do neach air bith a rinn no dhùraichd dhuinn eucoir. Thoir dhoibhsan seire, 's thoir dhuinne tearuinteachd, 'nar cliu, 'nar maoin agus 'nar pearsa. Bi 'nad chultaic do gach neach 'an teinn, is bi dlu do gach neach an' anshocair.

Anis, O DHIA, tha sinne gar n earbsa' fein riut trìd na li oiche so; a' guidhe' gu dean do fhreasdal faire tharuinne, 's gu campuich t aingil mu'r tiomchioll. Na leig le tinneas air bith bristeadh air ar fois, no le uabhas air bith teachd dlu dhuinn. Thoir dhuinn dusga maidne ann an sith, 's thoir dhuinn ann an siorruithachd, air sgà CHRIOSD, ar cuibhrionn anns a' bheatha mhairtheannaich. —Gu robh gradh DHIA an Athar, grasa slainteil ar Tighearn' IOSA CHRIOSD, is co-chomun an SPIORAID naomh, leinne, 's le uile phobul DIA anis is gu siorruith. *Amen.*

V. *Urnaigh Mhaidne, arson Teaghlaich.*

O THIGHEARNA DHIA, uile naomha! tha sinne do chreatuirean truagh a' tairgseadh, air maidin an là so, teachd am fagus duit ann an ainm aon Mhic do ghraidh,

a dh' iarrui' do throcair, is a dh' aideacha' do mháithis. O deonuich, nuair a tha sinn a' teachd am fagus duit le'r beoil, nach bi ar cridheachan fuar no fada uait; ach gu toir sinn aora' dhuit ann an Spiorad is ann am firinn, leis na h uile urram diadhaidh agus muinighin.

Gu ma beannuichte gu robh t ainm gu d' thug thu tearuinte sinn roi' dhorchadas agus roi' chuntharta na h oi'che, 's gu bheil sinn beo air maidin eile, air ar cuartacha' led' chaoimhneas gradhach. Luidh, chaidil, agus dhuisc sinn; a chionn gu do chum DIA gu caomh suas sinn. Air an aobhar sin ni sinn ar n urnaigh riut gu moch, is thig sinn le'r n iobairt bhuideachais 'na t fhianuis.

Tha fios againn nach DIA thusa le 'm miann an t olc, 's nach seas an t amadan ad' lathair; is air an aobhar sin tha sinn a' tairgseadh ar lamhan a nigheadh ann an neochiont, an uair a tha sinn a' gabhail os lainn t altair naomh a chuartachadh. O cruthaich fein annainn cridheacha glana 's ath-nuadhaich spiorada ceart an taobh astigh dhinn, a chum as gu biodhmid iomchuidh air teachd am fagus duit, O a Rìgh nan naomh!

Tha sinn ag aideacha' gu d' fhuair ar n aingidheachd gu bitheanta buaidh oirn, 's gu

d' fhàs sinn buailteach do d' dhiombsa agus do d' chorruih. Ach tha sinn a' guidhe', agus a' gabhail dochais, nuair a tha sinn a' pilleadh do t ionnsuidh le bròn agus le aithreachas, gu dean thu iochd oirn ar sgà IOSA CRIOSD, is gu deonuich thu dhuinn do throcair is do mhaitheanas. Gabh, tha sinn a' guidhe', ri 'r n aithreachas, ri 'r n aoradh, agus ruinn fein, air maidin an là so; oir tha sinn a' tairgse' sinn fein thoirt suas duitse, an DIA d'am buin sin; a chruthaich, a cheannuich, 's a chum beo sinn, 's aig am bheil, air an aobhar sin, coir oirn fein agus air ar seirbhis.

Air an là so, tha sinn, O DHIA, 'gar cur fein air do churam; 's a' guidhe trid an iomlain deth, gu faigheamaid stiuradh agus tearna' do fhreasdal. Tha sinn a tionsgnadh air la eile d'ar gnothaiche saoghalt agus d' ar saothair; bi thusa maille ruinn anns na h uil' obair laghail, is cuidich leinn a bhi dicheallach ionraic agus treibhdhireach anns gach dreuchd agus inbhe 's an d' rinn do fhreasdal ar suidheachadh. Tha sinn a' tairgseadh thusa chur romhainn anns gach ball, agus a guidhe' gu stiur tha sinn led' chomhairle, 's gu soirbhich thu leinn le d' bheannacha.

Tha sinn a' tionsgnadh air là eile do

laithibh ar feuchainn agus ar feumalachd 'sa bheatha so; O cuidich leinn gach cothrom agus tàlant a chuir thusa 'nar laimh a dheagh bhuileacha', 's a bhi ni 's durachdaiche chum do ghloir fein is leas ar co-chreatairean a chur air aghaidh. Sruthadh ar n uile ghnìomh-aran o ghradh do DHIA 's o ghradh do dhaoine, 's na biodhmid ciontach ann an ni sam bith a thoilleadh achasan duinn o'r coguis air teachd na h oi'che.—A chum na criche so, gleidh thusa sinn o shlighe gach buairidh; no thoir dhuinn gras gu cathacha' 'na aghaidh, no dorus gu teicheadh uaithe. Cha'n 'eil earbs' air bith againn as ar neart fein; ach tha ar n earbsa gu leir, O DHIA, a coghna agus gràs do Spioraid, trìd IOSA CRIOSD ar TIGHEARNA.

Tha sinn a' tionsgnadh air là eile do laithibh ar cùram, 's gun am fios is lugha againn ciod a dh' fheudas tuiteam amach no tachairt duinn d'a thrìd. Ach tha fios agads', O DHIA, air na h uile nithe, oir tha iad uile fo d' stiuradh: is air an aobhar sin tha sinne, 'g iarraidh gun bhi ro-churamach no iom-guineach mu ni sam bith, ach anns na h uile nithe, le urnaigh agus le achuine, bhi deanadh ar guidhe aithnichte dhuitsa. C! ma 's e do thoil e, thoir dhuinn dol roi' an là so ann an sìth agus ann an cofhurtachd, le dealra

do ghnuis air a thogail air ar n anamaibh. No, ma chi thu iomchuidh trioblaid no deuch-ainn sam bith a leige' nar rathad, deonuich gu bi gach ni thachras duinn air a naomh-acha dhuinn, gu sealbhuich sinn ar n anama le faighidin, 's gu bi cofhurtachd an SPIORAID agus sìth DHIA, trid IOSA CRIOSD, a' sior ghabhail cònuidh an' taobh astigh dhinn.

Tha sinn a tionsgnadh air là eile, a bheir sinn an uirread sin ni 's dluithe air an là dheireannach is air an t siorrui-theachd shol-eimte sin a thig 'na dhiaigh: O teagaisg dhuinn ar n uile laithean àireamh, a chum as gu socraichemid ar cridheachan air fìor ghhiocas! Cuidich leinn dleasnas gach aon la a dheana' 'na là fein, is buanacha mar sin gu treibhdhireach gus an tig ar n atharracha. Cuidich leinn gu h araid a bhi fad an là 'so ann a t eagal is ann a t fhabhar, 's ar n uile smaointe, bhriathra, agus gnìomhara bhi chum do ghloir. O! na ceil oirn do throcair, no mothacha solasach air do lathaireachd. Deanadh do fhreasdal an diugh ar dion, do SPIORAD ar stiuradh, agus do ghras ar coghnadh!

Maille ruinne, biodh uile theaghlaiche na talmhainn air an toirt gu eolas an aon DIA, 's aon Eadar-mheadhonair, IOSA CRIOSD. Maille ri sochairibh cruthachaidh agus freas-

dail, thoir dhoibh, a DHIA, sochaire na saoirse, 's craobhsgaoil 'nam measg solus agus slainte do shoisgeil. Mar so biodh IOSA CRIOSD 'na sholus a shoilscacha nan uile chinneach, is 'na ghloir do d'phobul Israel.

Deonuich gu bi sinne, anns na rioghachd-aibh so air an do dhealruich Grian na fircantachd, curamach gu gluasad ni 's mò 's ni 's mò mar is cubhai' do chlainn an t soluis, is a' cur cùl ri oibribh neo-tharbhach an dorchadais.—A chum na criche so, biodh ar rìgh agus ar luchd-riaghlaidh air an riaghladh leatsa. Comhairlich luchd ar comhairle, teagaisg luchd ar teagaisg, is bitheamaid gu leir air ar teagasg le DIA.

Tha sinn a' guidhe gu faigh ar coimhearsnaich agus ar cairdean cuid do na sochairibh aimsireil agus spioradail a tha sinn a guidhe air arson fein. Tha sinn a' guidhe gu fas ar naimhde 'nan cairde dhuitsa agus dhuinne, 's gun oibrich thu anns gach aon againne dcagh-thoil do na h uile dhaoine, le dùrachd agus dicheall, co fad as a dh'fheudas sinn, gu'n leas a chur air aghaidh. Comas air bith a bheir thusa dhuinn gu maith a dheanadh air cuirp no anama dhaoine, tha sinn 'ga mheas mar onoir, 's ag iarraidh a bhuileacha' mar stiubhartachd.—Gabh curam do'n uireasach

agus do'n easlainteach, is tagair cùis gach neach a tha fulang air sgà na còrach. Bi ann ad charaid do'n choigreach, ann ad chul-taic do'n bhantraich agus do'n dilleachdan, is trocaireach a reir am feum do gach neach ann ad theaghlach mor air thalamh.

Anis, O THIGHEARNA, eisd agus beann-uich sinn, air sgà IOSA CRIOSD, a theagaisg dhuinn a radh, *Ar n Athair ata air neamh, &c.*

V. *Urnaigh Fheasgair, Farson Teaghlaich.*

O DHE uile-mhaith agus uile-throcairich ! tha sinne teachd do t ionsuidh mar chlainn a chum an Athar : a' creidsinn gu bheil thu uile-chomasach, uile-ghlic, agus uile-ghrasmhor ; 's gur ann duit a bhuneas na h uile saoghal agus na h uile nithe. Tha sinn air an aobhar sin a' teachd do t ionsuidh arson gach ni tha feumail duinn a chum beatha agus diadhachd.

Ach ciod sinne, no ciod e ar teaghlach, gu tugadh an DIA sin a chruthaich neamh agus talamh, 's a tha riaghladh nan uile shaoghal fanear sinn ! Tra sheallas sinn air na speuran, obair do lamh ; air a ghealaich, is air na rcultan a dh' orduich, thu ; dh' fheudadh eagal a bhi oirn gu bitheamaid

fein air ar leigeadh air dichuimhn, mur biodh ar fiosrachadh air do mhaithneas, co maith ri t fhacal ag innse' dhuinn gu bheil do fhreasdal co faicilleach mu thiomchioll gach aon againn as ge nach biodh an' earbsa riut ach sinn fein amhain.

Cia iongantach, O DHIA, an cumhachd sin leis an do churthaich thu air tùs, is leis am bheil thu fathasd a' cumail asuas an domhain is gach creatuir a tha 'ga aiteacha' ! Cia iongantach an t eolas agus an gliocas a tha toirt fanear cor gach aon do na h uile gnè chreatuirean a rinn thu ! 's cia saibhir am maitheas a tha fritheala' d' am feum air gach trà, 's a' sasucha' miann gach duile bheo air bith ! Cò rannsuicheas, O DHIA, do bhuidhean, no thuigeas do mhorachd ! tha do throcair air a sgaoileadh thar t uile oibre !

'Se saibhreas do mhaithis agus do throcair, O DHIA, a chum gu bheil peacaich mar sinne, air caomhna' gu ruig an t àm so, 's gu bheil sinn anis a' cuartacha' cathair nan gras, an' aite bhi air bhall-chrith aig cathair a bhreitheanuis. Nam buineadh tusa ruinn mar a thoill sinn, an' aite gach cofhurtachd agus dochas ata againn, bha sinn fada roi' an am so a' giulan do chorruih ann an dorainn shiorruith.

Ach cliu do t ainm nach ann mar DHIA

dioghaltais agus breitheanais a rinn thu thu-
 fein aithnichte dhuinne, ach mar DHIA iochd-
 mhor agus trocaireach, aig nach 'eil tlachd
 air bith 'nar bàs, ach leis an aill gu pilleamaid
 le aithreachas, agus gu bitheamaid beo. Mar
 so cuideachd tha thu air do leige' ris duinn
 ann a t fhacal, mar DHIA a ghradhaich an
 saoghal co mor as gu do chuir thu t aon-ghin
 Mhic d'a ionnsuidh, a chum as co air bith a
 chreideadh ann nach rachadh iad am mugha,
 ach gu faightheadh iad a' bheatha mhaireann-
 ach.—Tha sinne, O DHIA, a' creidsinn;
 neartuich thus' ar creidcamh; is cuidich leinn
 gabhail ri IOSA CRIOSD mar Phrionnsa agus
 mar Shlanui'car, a thoirt duinn maitheanais
 peacaidh agus beatha. Tha sinn a' deana'
 gairdeachais gu d' thainig e dh' ionnsuidh an
 t saoghail a chum na crìche so; gu d' thug
 e dhuinn eisempleir co naomha, teagasg co
 oirdheire, miorbhuile co gloirmhor, is iobairt
 co fhoghainteach. Tha sinn a' deana' gaird-
 eachais 'na aiseirigh, 'na eadarghuidhe, 'na
 SPIORAD a chuir e dh' ionnsuidh an t saoghail,
 is 'na ghealla fein ri teachd aris air an là
 dheireannach. O gu bitheamaid air ar fir-
 eannacha' trid creidimh annsan, is sìth againn
 ri DIA air sgà iobairt-reitich air a chrann-
 cheusaidh!

Maith dhuinn, O Dhia, air a sgà-san, ar

n-uile pheacaidh, 's gu sonraichte gach ni a chunnaic do shuil am mearachd an diugh 'nar cridhe no 'nar giulan. A nochd gabh ruinn gu trocaireach, is beannuich sinn; oir tha sinn gar toirt fein asuas duit: a guidhe gu bi thu ad DHIA agus a t Athair dhuinn; gu bi do mhac 'na Phrionnsa is 'na Shlanui'ear dhuinn; 's gu bi do Spiorad duinn 'na fhear-naomhachaidh', na fhear teagaisg, 'na fhear-stiuraidh, 'na fhear-cuideachaidh, is 'na fhear-cofhurtachd.

Maille ri'r n achuine, tha sin a' cur suas ar molaidh do 'n DIA sin a bha leinn fad ar beatha, 's gu h àraid air feadh an là'n diugh. O'n mhaidin gu ruig an oì'che, mheal sinn solus, solas, tearuinteachd agus cofhurtachd; agus so uile o'n Dia sin o'n tig gach aon tabhartas maith agus foirfidh.

Ma shoirbhich sinn an diugh 'nar gnoth-aichibh laghail no ma bha saothair ar lamh an' tomhas air bith air a beannacha, do t ainmsa mhain, O DHIA, gu robh an cliu. Ma thainig sinn trìd la eile saor o dhochann agus o chunthart, le slainte cuirp is le subh-achas inntin; dhuitsa O Dhia, 'na t aonar buinidh am buidheachas. Gu h araid, ma sheachainn sinn peaca sam bith no buaire, no ma fhuair sinn buaidh air an-mainn air bith; ma bha sinn air ar gleidhe' gun tuit-

eam an' cionta mhaslach sam bith, 's air ar cumail o uabhar o fheirg is o iomguin ; do 'n aon DIA ghlic, an slanui'ear, gu robh an cliu agus am moladh !

Coigil sinn, tha sin a' guidhe, O Thigh-earna, gu là eile. Dion sinn o gach dosgaich trid na h oi'che, 's naomhaich ar cadal agus fois duinn ; a chum as nuair a dhuiseas sinn 'sa mhaidin ann an slainte, gu toir sinn an' sin is gu brath mola' dhuit.—O deonuich gu faighear sinn air crich gach là d'ar beatha, ni 's iomchuidh arson beatha 's fearr ; 's gu bi sinn gach là a' bàsacha' do'n t saoghal so, d'a sholas' d'a bhuan-achd, agus d'a onoir ; a chum as, nuair a thig an t am, nach bi iomguin no eagal oirn fhàgail.

'S mu thimchioll ar n atharrachaidh as an t saoghal so, tha sinn a guidhe, O DHIA, gun orduich thu gu tachair sin ann an uair 'sam bi sinn deas fa chomhair. Anns an uair sholeimnte sin, biodh ar n obair crìoch-naicht, ar rèite deanta, ar creideamh beo, 's ar gradh laiste : 's ann an gleachd ri rìgh nan uabhasan, O deonuich dhuinn coghna treun do SPIORAID, a chum ar saoradh o gach uabhas agus amharus mu thimchioll ar staid shiorruith, agus buaidh, is tuille 's buaidh thoirt duinn trid IOSA CRIOSD, a

chum as gu bi sinn gu siorruith maille ri'r
TIGHEARNA.

Dh' àithn thu dhuinn, O DHIA, ar n
urnaigh, ar n eadar-ghuidhe, 's ar buidh-
eachas, a chur suas arson nan uile dhaoine.
Thigeadh na h uile dhaoine ionsuidh na
firinn mar ata i ann an IOSA ! Craobh-sgaoil
do shoisgeul, sabhail do phobull, agus beann-
uich t oighreachd. Gabh curam d'ar rìgh
agus da'r duthaich, is thoir stiuradh do luchd
ar riaghlaidh. Pill uainn na breitheanuis a
tha 'n tòir oirn, is dèirt air na h uile dhaoine
Spiorad urnaigh agus aithreachais. Gabh
truas do gach aon an trioblaid, is naomhaich
dhoibh an anshocair. Bi trocaireach d'ar
coimhearsnaich agus d'ar cairdibh, is dean
ar naimhdean reidh ruinne agus riutsa.
Dean tighean nan uile Chrìostuidhean nan
tighean urnaigh, is tog dealra do ghnuis air
gach neach a tha gu durachdach ag iarraidh t
aghaidh.

Beannuich sinne leis gach rogha beann-
achaidh ann an CRIOSD, is naomhaich dhuinn
gach staid am bheil no sam bi sinn anns a'
bheatha so. Tha ar n uil' achuine ar n uil'
anfhainne, 's ar n uile uireasbhuidh, O DHIA,
aithnichte dhuitsa : seall ann an iochd air
do chreatuiribh truagh, a tha gar toirt fein
asuas duit, is gam fàgail air de churam ; is

thoir freagra da'r n urnaigh ann an sìth, o rò-chathair do throcair, air sgà IOSA CRIOSD ar Tighearna; d'an robh, maille riutsa, 's ris an SPIORAD naomh, an t aon DIA, agus ar DIA-ne, gach cliu agus urram, fad saoghal nan saoghal. *Amen.*

VI. *Urnaigh Mhaidne, arson Teaghlaich.*

ODHEghloirmhoir, shiorruith, agus bheann- uicht! o'm bheil na h uile sonas agus beannachd a' sruthadh anuas; tha sinne do chreatairean ag iarraidh sinn fein a thais-beanadh ann ad lathair, leis gach uile urram agus irisleachd, trid IOSA CRIOSD ar n Eadar-mheadhonair. O! seall oirn ann an iochd, mar is gnà leat a dheanadh air a mhuintir sin aig am bheil gradh do t ainm, is leis an aill do thoileachadh.

Leis an durachd is leis an taing is mò, tha sinne, le aon ghuth agus le aon chridhe, toirt cliu do t ainm ard agus urramach, arson trocair agus tearuinteachd na h oi'che chaidh thairis, is arson comas a bli againn air a' mhaidin so cathair nan gras a chuart-acha'.—Nuair a smaointicheas sinn air coilion cunthart d'am bheil sinn buailteach feadh na h oi'che; air coilion ni tha feumail gu aon oi'che fhàgail foistineach; is air co chosail is

a tha an cadal is sèimhe ris a' bhàs ; O eia mor an gradh, an taing, agus an t iongantas, leis am buin e dhuinne cliu thoirt do ainm an DIA a chum beo sinn ! Cia mor do churam mu'r tiomchioll, O Thighearna ! 'Nar luidhe agus 'nar n éirigh tha thu ghnà maille ruinn, is tha do chaoimhneas graidh gach maidin ur dhuinn.

Cia taitneach air a' mhaidin so ar staidne, seach moran d'ar co-chreatairean ! Cia lionmhor iadsan air an oi'che chaidh seachad a chaidil cadal a' bhais, is nach faie gu brath tuille solus na grèine ! 's eia lionmhor iadsan a bha air an cràdh le tinneas agus le pèin, a' tionndadh air an leabaidh, gun fhois gu teachd an la ; an tra fhuair sinne slainte, tàmh, agus tearuinteachd ! Air a shon so, gu ma beannuichte gu robh DIA ar slainte, d'am buin teasairginn o'n bhas, agus a nochd a chairdeas duinne !

Tha ar n anama, O DHIA, air an cràdh gu geur, an uair a smaointicheas sinn cia d'heilimhneach a bha sinn ortsa, 's eia ole a dhiol sinn gach comaine phrìseil a fhuair sinn. O cia beag d'ar beatha ghairid a bha air a buileachadh ann ad sheirbhis-sa, no chum do ghloir, ge d' bu dligheach dhuit an t iomlan, agus siorruitheachd uile, bhi air a buileachadh ann ad mhola ! Cia mor d'ar

beatla fhaoin, a rinn sinne moran ni b'fhaoine, le'r giulan amaideach agus peacach! Cia tric a rinn sinn dearmad ortsa 's air ar dleasnas, agus a thug sinn easumhlachd do d'lagh naomha! Cia fuar a bha ar gradh dhuit, cia fàilneach ar togradh ann ad dhiaigh, cia neo-shuidhichte ar gluasad maille riut, gun bhi fàs ann an gras no ann an naomhachd mar bu choir dhuinn!

Maith dhuinn, O DHIA, air sga CHRIOSD, ar n uile pheacaidh, dearmaid agus deanadais; is bi rèidh ruinn annsan a bhasaich arson ar sìth, agus a tha ri sior-cadarghuidhe air arson. O tog oirn solus do ghnuis, is bi trocaireach, suidhich do shìth 'nar cridheach-aibh, is biodh cofhurtachd ar DIA dhuinne 'na spionnadh agus 'na aoibhneas!

Buidheachas duit, O DHIA, ge d' fheuda' tu fada roi' an àm so ar gearradh asios, mar dhaoine bha cur dragh air an talamh, gidh-eadh gu do bliuanaich thu sinn fathasd ann an staid deuchainn agus dochais: gu bheil cothrom againn fathasd ar mearachdan a leasachadh, agus aithreachas teribhdhireach a dheanadh arson ar n eas-umhlachd; a chionn gu bheil CRIOSD fathasd a' tagradh ar cuise aig deaslaimh an ATHAR.

Ach cia fhad a mhaircas an cothrom àghor so, no bhios ar céatfaidh agus ar slaint air

am buanacha' leinn, a chum ar n ùine a dheaghbuileacha', cha'n'eil fios againn. Seadh, cha'n eil fios againn ciod a dh' fheudas an là so fein a thoirt mun cuairt, no nach e an là ma dheire dhuinn air thalamh. O gu deanadh na smaointe so ar n anam a dhùsgadh suas gu deasacha' le curam arson na siorruitheachd sin a tha, là an' diaigh là, a' teachd ni's faigse dhuinn ! O gu bitheamaid anis glic ; gu deanamaid na h uile dicheall gu ar gairm is ar tagha dheana' cinnteach, is gu bitheamaid cuimhneach air ar crìch dheireannaich !

O DHIA nan uile ghras, dean thusa, air sgà CHRIOSD, cuideacha do SPIORAID a thoirt duinn, a chum as gu bi sinn air ar beothachadh ann an slighe t aitheantan. Aom ar cridheachan a chum do reachd, air chor as gu coimhid sinn e gu là ar crìche, le dicheall agus le treibhdhreas. Cuidich leinn ar gradh dhuits' a dhearbhadh, le bhi gluasachd a reir do shoisgeil, le bhi toirt graidh do aon a cheile, 's le deagh rùn eadhon d'ar naimhdibh : a chum as mar sin gu bi sinn 'nar clainn d'ar n Athair neamhaidh, a tha toirt air a' ghrein cirigh air an ole is air a mhaith, agus 'nar deisciobuil do'n Ti sin bha ag sior-dhol mu 'n cuairt a' deana' maith, 's a bhasaich ri urnaigh arson a naimhdean.

Tha sinn ag iarraidh an deagh rùin so do na h uile dhaoine a thaisbeanadh, le'r n achuine chur suas ri DIA, Athair caomh na h uile, arson an sonais agus an slainte. Is tusa, O DHIA! Athair na h uile; ach cia mor a chuid do d' theaghlach a tha aineolach ort, is aig am bheil an inntin air a dalladh, air chor as gu bheil iad gun DIA, gun CRIOSD, agus gun dochas anns an t saoghal! O Thusa dh', aithn do'n t solus dealradh an toiseach amach á dorchadas, dealruich 'nam measg le d' shoisgeul, a thoirt doibh eolais ort fein ann an IOSA CRIOSD, an fhirinn agus a' bheatha. Cuir casg air na h uile mearachd agus mealltaireachd a thog ceann an' aghaidh an t soisgeil, agus soirbhich le rioghachd an TIGHEARNA.

Tog suas t Eaglais 'nar measg-ne soirbhich le'r luchd-teagaisg, is beannuich ar rìgh agus ar n uachdarain.. Beannuich gu h araid ar cairdean, ar luchd-dàimh, is ar luchd-eolais. Biod iad uile 'nan cairdean is 'nan clainn do DHIA, trid IOSA CRIOSD. Soirbhich leo 'nan gnothaichibh laghail, ach gu h àraid ann an cuis an anama. Thoir dhoibh na chi thu maith dhoibh anns gach staid an' so, agus 'na dheigh so a' bheatha shiorruith. Biodh do lamh an' taice ri luchd na h easlainte, 's thoir crìoch shona d'an uile àmhgharaibh.

Thoir còghna do'n mhuintir a tha gam buair-eadh, fuasgla' do 'n mhuintir a tha ga'n sàruchadh, is gairdeachas do 'n mhuintir a tha ri bron, arson an lochda fein, is lochda dhaoin eile.

Beannuich, a DHIA, an teaghlach so, 's gach neach ata ann, do gach aon aois agus inbhe. Dean faire tharuinn, O Athair throc-airich, trid an là, is gleidh ainn o gach olc, araon o aingidheachd agus o fhulangas. Cuidich leinn sinn fein a ghiulan gu faicill-each anns an t saoghal, is anns na h uile gnothach, cuideachd, agus coluadar, sinn fein a choimhead le curam diadhaidh. Cuartaich sinn le t fhabhar mar le sgéith : ulmhaich sinn arson do thoil a dheana' le durachd, agus a ghiulan le faighidin. Neartuich sinn an' aghaidh buairidh, is cum suas sinn do ghnà 'nar n ionracas ; a chum as fadheoidh gu meal sinn aoibhneas ar THIGHEARNA.— Air a sgà-san, O DHIA, dean air arson oscionn na 's aithne dhuinn iarruidh no a smaointeachadh ; agus do t ainm ard agus urramach, ATHAIR, a MHIC, agus a SPIORAID, gu robh gach cliu agus mola', fad saoghal nan saoghal. *Amen.*

VI. *Urnaigh Fheasgair, arson Teaghlaich.*

O DHE ghloirmhoir agus shiorruith! is tusa Cruthai'ear neimh agus talmhainn, an t Athair uile-chumhachdach. Is tu cuideachd Athair ar Tighearna agus ar Slanui'ir IOSA CRIOSD, is anns an daimh sholasaich so, tha sinne 'g iarruidh teachd am fagus duit, O DHIA nan uile ghras agus nan uile chofhurtachd; a chruthaich, a bheathaich, a shaor, is a chum gu ruige so beo sinn.

Mar a theagaisg thu dhuinn ann a t fhacal an seol air am bheil thu ag rèiteacha' saoghail chiontaich riut fein trid aon Mhic do ghraidh, tha sinne, do chreatairean truagh agus peacach, ag iarruidh teachd air an t seol iongantach agus throcaireach sin am fagus duit. O! thigeadh ar n urnaigh ann ad lathair mar bholtrach cubhraidh, is biodh ar n iobairt fheasgair taitneach leat, air sgà IOSA CRIOSD ar n Eadar-mheadhonair.

Gu ma beannuichte gu robh t ainm, O ughdair gach maithis agus trocair, arson tearuinteachd agus tiolacan là eile air thalamh. Is tusa thug air teachd astigh na maidne 's dol amach an fheasgair gairdeachas a dheana' tharuinn; agus is i do lamh mhaith a thug tearuinte sinn gu crìch an là. Gu ma beannuichte gu robh t ainm

nach d' thainig dosgaich air bith oirn, gu'r bacadh o chruinneacha' mar so le solas aig stol do choise.

Cliu dhuit arson ar slainte, ar sìth, ar teachdantlr agus ar trusgain; arson ar cairdean, ar cuideachd, is gach ni eile tha fagail ar turais roi' an t saoghal so solasach agus taitneach. Oscionn gach ni, tha sinn a' toirt buidheachais duit arson IOSA CRIOSD, is arson uile shochairan an t soisgeil. Tha sinn a' toirt buidheachais duit arson t fhacail, arson do SPIORAID, arson meadhona nan gras, agus dochas na gloire.

Ach an uair a tha sinn a' cliudhachadh do mhaithis, O DHIA, tha sinn 'gar dìteadh fein. Cia ole a bhuilich sinn do thiolaca; 's cia beag ad hruigh do mhaitheas air ar cridheachan. O! maith dhuinn co dearmadach as a bha sin ortsa, 's air leas ar n anama neo-bhasmhor fein; co ole as a dhiol sinn gradh ar Fir-shaoruidh, agus saothair an SPIORAID: is co neo-fhreagarach as a bha ar caithe-beatha d'ar dlcasnas, d'ar dochas, d'ar moide, d'ar n eolas agus d'ar n aidmheil. Tha ar peacaidh ro-lionmhor agus antromach; O biodh iad air am maitheadh dhuinn, air sgà feartha fala CHRISD, a ghlanas o gach uile pheaca!

Mar tha gach aon là a' feuchainn gu bheil

thusa, O DHIA, trocaireach; is amhluidh a tha gach aon là a' feuchainn cuideachd gu bheil sinne aingidh agus amaideach. An diugh fein, cia iomaid ni dhearmaid sinn bu choir dhuinn a dheanadh; is cia iomad ni a rinn sinn, 'an smaointe focal agus gnìomh, ba choir dhuinn a sheachnadh. Thoir maithanas duinn, O Athair, is thoir mothacha solasach d'ar coguisibh gu bheil thusa, trid IOSA CRIOSD, 'an réite ruinn.

Deonuich dhuinn a nochd luidhe sios ann an sìth ri DIA; 's ann an réite 's an' run maith do na h uile dhaoine. Biodh ar cadal foistineach; biodh ar dùsga' sìochail. Coimhid sinn o uile uabhasaibh na h oi'che, 's fui' sgàil do sgéith thoir tearuinteachd dhuinn fein is do gach ni a bhuineas duinn.

'S nuair tha dorchadas oi'che 'n deigh oi'che ag iadha' mu'r tiomchioll, O dconuich gu bi sinn gach là is oi'che 'gar n ulmhacha' fein le tuille 's tuille durachd, arson oi'che bàis agus la breitheanuis! Gu ma h è ar dicheall thar gach ni gu faigh sinn an' so sìth, agus an' sin slaintc uaitsa! Tha t fhacal ag innse' dhuinn gu bi moran a ghuidheas anns an là sin gu deanadh na creagan agus na sleibhtean tuiteam orra, 's am falach' o ghnuis a Bhreithe' 's o fheirg an Uain.—S'

am bi neach air bith againne 'san aireamh through sin?—Nior leige DIA!

A chum as gu seachnamaid a' chrioch eagalach so, cuidich leinn a bhi gu tric 'gar rannsacha' fein, agus a' feuchainn ar staid. Na leig dhuinn sinn fein a thoileachadh le tomhas air bith do naomhachd gairid air na tha do shoisgeul ag iarraidh, no ni sam bith a cheadacha' dhuinn fein, ach ni cheadaicheas do shoisgeul duinn, an uair a bhitheas sinn air ar feuchainn leis aig cathair bhreitheanuis.—O Thusa d'an leir na h uile nithe, rannsuich agus fidir sinn; feuch dhuinn slighe aingidh sam bith ata annainn; pill sinn uaithe; agus stiur sinn as so suas ann an slighe na beatha maireannaich. Mar sin, an uair a thig là, is oi'che, is aimsir gu crìch, 's a bhios an saoghal a' leaghadh asios 'na lasair, feuda' sinne ar cinn a thogail asuas le gairdeachas, a chionn gu bheil aimsir ar saoruidh an' sin am fagus.

Arson gach ni tha ri tachairt duinn gu ruige sin, dean thusa, Dhia, ar n ulmhachadh. Na buin uainn do chaoimhneas gradhach, solas do lathaireachd, no coghna do SPIORAID. Na leig le' r naimhdibh spioradail, no le' r n annmiannaibh fein ar tarruing uaitsa; 's na leig le buaireannaibh an t saoghail no a' pheacaidh, ar mealladh. C'arson a bhios

comunn againne ri peacadh, a chur ar Slan-
 ui'ear gu bàs : e' arson a bhios gradh againn
 do'n t saoghal, a thug fuath d'ar TIGHEARNA?
 —O ! naomhaich dhuinn t uile fhreasdal,
 socair no docair ge 'm bi e; is deanadh gach
 ni a thachras duinn ar toirt ni 's dluithe 's
 ni's dluithe dhuitsa ! Gheall thu gu'n oib-
 richeadh na h uile nithe le cheile, chum leas
 na muintir a bheireadh gradh dhuit ; O
 biodh againne do ghna fianuis 'nar cridh-
 eachaibh fein gu bheil còir againn air a ghealla'
 so !

Amhaire ann an iochd, O DHIA, air an t
 saoghal uile. Biodh an fhiriun, mar ata i
 ann an IOSA air a leigeadh ris do na h
 uile dhuthaich is do na h uile dhaoine ; 's
 biodh gràs trocair agus sìth air am meud-
 achadh do gach neach a tha gradhachadh an
 Tighearn IOSA CRIOSD an' treibhdhreas !

Bi trocaireach do na rioghachdaibh so.
 Buanaich leinn na sochairean a tha sinn a'
 mealtuinn, is cum uainn na breitheanais a
 tha sinn a' toiltinn. Gu ma fearr leat ar
 leasacha' na ar sgrios ; 's gu deana' t fhaigh-
 idin ar stiura' gu aithreachas !—Beannuich
 ar rìgh, agus deonuich r'a linn gu bi againn
 sìth agus pailteas. Stuir ard-chomhairle na
 rioghachd, a chum as gu bi iad a' sior-chur
 air aghaidh leas a' phobuill. Thigeadh aing-

idheachd nan aingidh gu crìch, ach daighnich agus soirbhich le daoine còire. Soirbhich le d' shoisgeul, is beannuich saothair na muintir a tha 'ga fhrithealadh.

Cuimhnich air ar cairdean is air ar luchd-gaoil leis a' ghradh sin a thug thu do d' mhuintir fein. Deonuich gu bi iad ann an aireamh do chlainne, 's gu bi an giulan do ghnà mar is cubhail' do chlainn De. Gabh truas do gach neach ann an amhghar; saor am bochd; cuidich an dilleachdan, is thoir dìon do gach neach a chuireas annad a dhochas.

Eisd, a Dhia, ar n urnaigh, gabh uainn ar buidheachas, is gabh air do churam sinn fein, a reir saibhreis do ghrais ann an IOSA CRÌOSD: agus dhasan a tha comasach air ar gleidhe' gun tuisleadh, agus air ar taisbeana' fa dheire gu neo-lochdach ann am fianuis a ghloir, le anbharr aoibhneis, —do'n aon DIA ghlic ar Slanui'ear, gu robh gloir agus urram agus cumhachd agus buaidh, fad saoghal nan uile shaoghal. *Amen.*

VII. *Urnaigh Mhaidne, arson Teaghlaich.*

O DHE uile chumhachdaich agus uile-ghrasmhoir, a tha, a bha, agus a bhithcas! Is tusa Rìgh nan uile rìghrean, agus Tìgh-

earna nan uile thighearnan. Is ann duit a bhuineas do gach glùn lùbadh, is do gach anam aoradh agus urram a dhioladh. Tha thu uile-lathaireach agus uile-fhiosrach, ag lionadh neimh agus talmhainn, 's a' faicinn an aingidh agus an fhirein; is tha eadhon smaointe diomhair a' chridhe ruisgte ann a t fhianuis.

Tha aobhar againne, O DHIA, naire bhi oirn ar suil a thogail suas riut; oir tha ar n aingidheachd air teachd thar ar ceann, is ar n easaontas air fas asuas gu ruig na neamha. Tha aobhar againn ar lamh a chur air ar beul, agus ar beul 'san duslach, is glaodhach amach, neo-ghlan, neo-ghlan. Ma thagras tusa ruinn, cha 'n urra sinn freagra thoirt duit arson aon ann am mìle d'ar lochdaibh. Le peaca gin agus guiomh, tha sinn gu h iomlan mi-naomh agus graineilann adsheallasa; gun fhallaineachd air bith annainn, o mhullach ar cinn gu bonn ar coise.

Ghineadh sinn, O DHIA, ann am peaca, 's chaith sinn ar beatha ann an amaideachd is ann an aingidheachd. Bha sinn aineolach agus dichuimhneach ortsa, mar dhaoine aig nach robh DIA air bith anns an t saoghal. Bha ar cridheachan a' ruith air diomhanas, is leag sinn ar n aigne air nithibh talmhaidh. Chùl-sleamhnuich sinn o'n DIA bheo, agus

threig sinn tobar nan uisgeacha beo, arson soithiche briste nach cum a bheag do uisge. Mar bhogha cealgach, chaidh ar cridheachan a thaoibh o DHIA, as o'r sonas siorruith fein. —O DHIA! bi trocaireach dhuinne, peacaich. Glan sinn o ar n aingidheachd, faluich do ghnuis o'r n caceartaibh, is dubh amach ar n easantas. Pheacaich sinn, O Athair, an' aghaidh neimh, agus 'nad shealla-sa, 's cha 'n airidh sinn ni 's mo gun abairte do chlann ruinn : ach tha sinn a' gabhail misnich gu bheil fear eadar-ghuidhe againn maille riutsa, eadhon IOSA CRIOSD, a bha 'na iobairt-reitich arson ar peacaidh. O cuimhnich an cumhnant a rinn thu ruinn 'na fhuilsan, agus gleidh sinn o dhol asios do 'n t slochd, a chionn gu d' fhuair thu fein amach luachsaoruidh.

Deonuich dhuinn a bhi air ar fireannacha' trid creideimh, agus sìth bhi againn ri DIA trid IOSA CRIOSD. O lion ar n anama le cofhurtachd do SPIORAID, a bheir dhuinn aoibhneas do-labhairt agus làn do ghloir ; is thugadh do SPIORAD fianuis le'r spiorad fein gur sinn clann DE, agus oighreachan na slainte. Abair, O DHIA, ri'r n anamaibh gur tu fein ar slainte sholasach.

Thoir dhuinn, tha sinn a' guidhe, cridh-cacha glic agus eagnuidh. Leig fhaicinn duinn

far am bheil sinn ann am mearachd, agus cuidich leinn a leasachadh ; seol duinn an ni nach aithne dhuinn, agus stiur sinn le d' SPIORAD ann an slighe na firinn agus na slainte. Thoir dhuinn creideamh gu seallt-uin oscionn nan nithe sin a tha sinn a' faicinn 's ata aimsireil, gus na nithe sin nach 'eil sinn a' faicinn 's ata siorruith : an creideamh sin a ghlanas an cridhe, a bheir buaidh air an t saoghal, a dh' oibricheas trid graidh, 's a chumas sinn do ghnà ceangailte r'ar TIGHEARNA.

O! druid ar cridheachan riut fein, a chum as gu gleidh sinn t aitheantan le'r n uile dhicheall. Cuir t eagal an' taobh astigh dhinn ; an t eagal urramach agus umhal sin a bhios aig clainn d'an caomh-athair, 's a bheir oirn nach cuir sinn gu brath ort corr-uich. Cuidich leinn thusa, an THIGHEARNA ar DIA, a ghradhacha' ler n uile chridhe, le'r n uile anam, le'r n uile neart, agus le'r n uile inntin. Biodh gradh DHIA air a sgaoile' feadh ar cridheachan leis an SPIORAD naomha ; is deanadh gradh Chrìosd ar co-eigneacha' gu ar beatha a chaitheadh, cha'n ann duinn fein, ach dhasan a fhuair bàs air arson agus a dh' eirich aris.

Lion ar n anama le seirc do na h uile dhaoine, 's cuidich leinn aonachd an SPIORAID

a ghleidheadh ann an co-cheangal na sìth, agus ar beatha a chaitheadh ann an gradh is ann an sìth, a chum as gu biodh DIA a ghraidh agus na sìth maille ruinn. Cuidich leinn a dhcana' ri daoine eile mar bu mhaith leinn iadsan a dhcana' ruinn fein, is ar coimh-carsnaich a ghradhacha' le cridhe glan agus gu durachdach; a chum as leis a ghradh bhrathaircil so bhi againn, gun aithnich sinn fein gu bheil sinn air dol as o bhàs gu beatha, 's gun aithnich na h uile dhaoine gu bheil sinn 'nar deisciobuil duitse. Biodh againn scire is rùn maith d'ar naimhdibh; a' beannacha' na muintir a tha 'gar mallachadh, a deanadh urnaigh arson na muintir a tha ri cucoir oirn; a' giulan leo uile, 's a' toirt doibh maitheanas, mar a tha dochas againn fein ri maitheanas uaitse, air sgà CHRIOSD.

Thoir dhuinn gràs gu sinn fein àicheadh, ar crann-ccusaidh a thogail gach là, 's a bhi leantuinn ar TIGHEARNA. Cuidich leinn a bhi cumail ar cuirp fo smachd, 's 'ga thoirt fo ghéill do 'n t soisgeul, 's a bhi 'g ionnsachadh o CHRIOSD a bhi ciuin agus iriseal 'nar cridhe, chum 's gu faighemid fois d'ar n anamaibh. Cum uainn uabhar, fuath, farmad agus feirg, is lion ar cridheachan le ciuineas caoimlineas irisleachd agus fad-fhulangas; a

chum as air dhuinn a bhi trocaireach mar ata ar n Athair air neamh trocaireach, gu bi sinn cuideachd foirfidh 'nar tomhas, amhuil ata esan.

Teagaisg dhuinn, O DHIA, anns gach staid 'sam bi sinn, a bhi toilichte; ag radh gach uair, Do thoilsa gu robh deanta. Biodh ar bron mar nach bithemid ri bron, agus ar n aoibhneas, mar nach bithemid ri aoibhneas, a' gnathucha' nan uile nithe le measarrachd; a chionn gu bheil ar n ùine gairid, 's gach ni 'san t saoghal so a' gabhail seachad. Leanadh maitheas agus trocair ruinn fad uile làithe ar beatha! 's gu deanadh DIA na sìth e-fein ar naomhacha' gu h iomlan, 's ar n anam ar corp agus ar spiorad a ghleidhe neo-choireach gu teachd ar TIGHEARNA. Gu ruige sin, deanadh do fhreasdal ar beathacha', do chumhachd ar dion, do SPIORAD ar stiuradh, is t fhacal ar cofhurtach'.

Anis, O DHIA, tha sinn ag earbsa' riut do shaoghail fein air fad, 's gu h àraid t eaglais. Dean maith air ar duthaich, coimhearsnaich, 's ar cairdean. Bi trocaireach do nach uile neach ann an amhghar; a thaobh cuirp no anama no nithe maith na beatha so: thoir do gach aon aca fa leth an coghna 's an cofhurtachd a chi thu feumail agus maith dhoibh. —Thusa ghabh curam dhinne feadh na h

oiche, bi leinn cuideachd feadh an là so, 's feadh uile laithe ar beatha ; agus gabh sinn 'na dheigh sin a chum do ghloir ; air sgà IOSA CRIOSD, ar Tighearn agus ar Slanui'ear ; d'an robh, maille ris an ATHAIR agus ris an SPIORAD, gach uaram buidheachas agus cliu gu sìorruith. *Biodh amhluidh.*

VII. *Urnaigh Fheasgair, arson Teaghlaich.*

O DHIA agus Athair uile-ghrasmhoir! tha thusa làn-eolach air ar luidhe sìos agus air ar n eirigh suas ; tha thu mu'n cuairt d'ar ceum agus d'ar leabaidh : air an aobhar sin tha sinn le mothachadh air do lathaireachd a' tairgse' teachd am fagus duit san am so, a chum an là agus an t seachduin a chlo-dhunadh le aoradh agus le urnaigh. O gu cuideachadh do SPIORAD leinn so a dheana' mar ann an lathair an DIA sin a rannsuicheas an cridhe, 's a sgrudas airne chlainn nan daoine.

Buidheachas duit, O DHIA, ge nach leir dhuinne do lathaireachd, gu bheil sinn a' faicinn caileigin do d' natur agus do bhuaidh-ibh ann a t oibre. Tha do mhaitheas a' dealradh anns a ghrein ; tha oi'ch, agus là toirt sgeil mu d' thiomchioll, is chi sinn do cheuman anns a' mhachair thorthaich. Tha

thu 'gad leige' fein ris gu sonraicht ann a t fhacal, mar DHIA làn do throcair agus do ghradh ; air chor as gu bheil thu airidh air gach gradh umhlachd agus aoradh fhaghail uainne, d' an d' fhoilsich thu thu-fhein ann an tomhas co mor ; ge nach faca suil, ge nach cuala cluas, is ge nach do smaointich riabh cridhe air sheol iomchuidh air do ghloir is air do mhorachd. Uime sin tha sinne, aig am bheil cha'n e mhain solus natuir, ach solus an t soisgeil cuideachd, air ar fàgail gun leisgeul, mur gloraich sinn thu mar DHIA, 's mur toir sinn duit an t urram agus an t aoradh sin is cubhaidh dhuit fhaotainn o gach creatuir reusanta.

Tha sinn 'gad chliudhachadh arson t uile chaoimhneis agus t uile throcair d'ar taobhne, creatuiribh peacach ; arson t fhaighidin agus t fhad-fhulangais ; arson do dhea'-ghean agus do ghraidh. Tha thu toirt air tiolaca do fhreasdail tuiteam oirn gun tàmh, ge d' tha sinn olc agus mi-thaingeil. Thug an là, agus an t seachduin gu h iomlan, dearbha dhuinn nach 'eil failneachadh air do throcair. Ciod a dh'iocas sinn do DHIA arson a mhaithis ? Tha sinn a' co-dhunadh an là le'r buidheachas ; oir t uil' oibre ag innse' dhuinn, gu bheil do lamh dlù dhuinn is do throcair maille ruinn.

Tha sinn, O DHIA, ag teachd le naire gu stòl do chois, nuair a bheir sinn fanear cia mor a tha sinn a' leige' seachad d'ar n ùine gun smaointeachadh ortsa ! cia beag taing a tha sinn a' mothachadh ann ar n anamaibh seach mar bu choir dhuinn! cia tric a tha sinn a' cur corruich ortsa ; 's cia lionmhor peaca 's failinn anns an robh sinn ciontach gach aon là, agus air an là an diugh! Thoir maith-eanas duinn, O DHIA, air sgà CHRIOSD ; is na leig dhuinn air an o'che so luidhe sìos le ciont' an là agus na seachduine air ar ceann. Gu ma h ann a luidheas sinn asios ann an réite riutsa, 's air ar glanadh o gach peaca le fuil IOSA !

Saor sinn, O DHIA, o chumhachd agus o chionta gach aon pheacaidh, trid na saorsa sin ata ann an CHRISD, is na cuimhnich ar n aingidheachd ni 's mò 'nar n aghaidh. Agus O deonuich dhuinn, maille ri maitheanas peacaidh, na gràsa sin a bhuineas do uile dheisciobuil an TIGHEARNA. Thoir dhuinn cridhe glan, spiorad umhal, giulan diadhaidh, is inntin thoilichte. Biodh gradh do DHIA agus do dhaoine soilleir ann ar n uile ghiulan, is biodh ar n uile anmianna air an ciosnachadh is air an cumail fo smachd. Biodh an saoghal agus nithe saoghalta gach là a' fas ni 's lugha 'nar suilibh, is biodh ar curam mu shiorruith-

eachd is mu nithe siorruith do ghnà a' dol am meud. Deanadh ar n anfhainneachd, agus giorrad is neo-chinntichead ar cuairt air thalamh, a thoirt oirn a chuimhneacha' do ghnà nach 'eil annainn ach coigrich is luchd-turais anns an t saoghal so, air sheol as gu socruich ar cridheachan air saoghal eile, far am bheil ar Triath, ar dochas, agus ar dathigh.

O cuidich leinn, a DHIA, le d' ghras agus le d' SPIORAD ar n aimsir a dheagh-bhuil-eachadh, is meas mor a bhi againn air gach earainn d'i, mar thalant agus mar chothrom prìseil, leis am feud sinn onoir a chur ortsa, maith a dheana' d'ar co-chreatuiribh, agus leas siorruith fein a chur air aghaidh. Cuidich thusa leinn obair gach là agus seachduin a dheana' na h àm fein, 's a bhi do ghnà ruidh arson teachd ar TIGHEARNA: a chum as nuair a bhios ar n uine air thalamh air a criochnachadh, gu feud dochas daingeann a bhi againn, d'a thrìd-san, gu faigh sinn a' bheatha mhaireannach. O deonuich gu dean gach aon againn, cìod air inbhe no aois, a dhaimh no dhreuchd, e fein a ghiulan do ghnà le suil ris an uair sholcimnte sin, anns an tig ar Tighearna gu 'r gairm, a thoirt cunntais arson ar stiubhartachd. O gu bitheamaid an' sin air ar n aideacha' l' csan

mar sheirbhisich dhìleas, agus air ar saoradh o dhìteadh air là a bhreitheanuis!

Tha sinn a' cur suas ar n achuine riut, O DHIA, arson a chinne-daoine gu h iomlan. Deonuich dhoibh uile sochairean do ghrais agus do shoisgeil, maille ri toirbheartas do fhreasdail. Tha sinn a' guidhe' le 'r rìgh, leas an teaghlach rioghail, is leis gach neach ann an ughdarus os ar cionn. Biodh iad gu leir air an stiura' leatsa, chum leas nan rioghachda so chur air aghaidh, is casgadh a chur air na h uile olc, le 'n eisempleir agus le 'n ughdarus. Soirbhich le searmonacha' do shoisgeil 'nar measg, is thoir cuibhrionn dùbailte do d' SPIORAD dhoibhsan a tha frithealadh ann an nithe naomha. Bi leo air an là naomh is faigse, agus beannuich an saothair. Deonuich gu faigh na h uile dhaoine, 's gu h araid sinne, buannachd o d' shoisgeul.

Tha sinn a' guidhe' iochd agus cobhair do gach neach ann an gàbha no ann an trioblaid, air muir no air tìr. Gu tugadh DIA do gach aon aca an trocair sin air am bheil iad feumail, a thaobh cuirp no anama, no nithe maith na beatla so. Tha sinn a' guidhe gu bi cairdeas DHIA aig ar n uile chairdibh, is gu bi maitheanus air a thoirt d' ar n uile naimhdibh—Tha sinn fadheoidh 'gar n earbsa'

fein riut, 's gar tiomnadh aris suas duit. Tha sinn ag iarraidh luidhe' sìos le mothaeha' taingeil air do mhaitheas, d'ar euirp agus d'ar n anamaibh, trid an là agus na seachduine; arson ar soirbheachaidh agus ar tearnaidh. Gabh curam dhinn trid na h oi'che, 's ma 's toileach leat gu faic sinn do là naomha, duisg sinn ann am fonn iomchuidh fa eomhair; is deonuich gu dean gach aon sàbaid a gheibh sinn air thalamh, ni 's iomchuidh sinn arson sàbaid shiorruith a ghleidhe maille riutsa air neamh. Anns an dochas so, dhuitsa, O ATHAIR, a MHIIC, agus a SPIORAID naoimh, biodh moladh agus eliu gu shiorruith. *Amen.*

Urnaigh arson Teaghlaich, nuair a bhios aon do'n mhuintir tinn.

O DHE uile-ghloirmhoir agus urramaich! ann ad laimhsa tha bàs agus beatha; is tu a lotas agus a leighiseas; a bheir gu bruaich na h uaghe agus a thogas suas aris, Air neamh agus air talamh tha thus' a' deana' mar is aill leat, is eo dh' fheudas a radh riut. Ciod a tha thu deanadh?—Gidheadh tha thusa ceart ann ad uile shlighe, naomh ann ad' uile ghnìomh, is maith ann a d' uile fhreasdal do ehlainn nan daoine. Tha sinne ag ereidsinn gu bheil eadhon trioblaide

maith od' laimhsa; 's nach ann gun aobhar, ach ann an trocair agus a chum ar leas, a tha sinn fein no neach a bhuineas duinn uair sam bith air ar smachdachadh. Air an aobhar sin ge d' tha thu 'n tràs a' fiosrachadh ar teaghlaich le 'tinneas, tha sinn a' tairgse aoradh gradh agus buidheachas a thoirt duit, agus labhairt le urram mu thiomchioll t-ainme.

Gu ma beannuichte gu robh t ainm arson gach trocair a dhconuich thu, san aimsir a chaidh seachad, duinn fein agus d'ar teaghlach. Nior leige' DIA gu dean ar trioblaid no ar fulangas 'san am so thoirt oirn na tiolaca lionmhor a fhuair sinn fad ar beatha a lcigeadh air dichuimhn. Cia fhad a mheal ar teaghlach gach beannachd agus cofhurtachd gun fhailinn agus gun bhriste! Cia fhad a luidh gach aon againn sìos, a dh' eirigh sinn suas, a chaidh sinn amach, is a thainig sinn asteach, ann am fois agus ann an slainte! Cia fhad a dhealruich lochran an Tighearn air ar pailiunn, gun neul air bith a' cumail uainn a sholuis! Gu ma beannuichte gu robh t ainm, O DHIA mhaith agus naomha, arson nan tiolaca lionmhor agus neo-fhailneach so, dhuinne nach do thoill a chuid bu lugha do d' throcair.

An uair a bheir sinn fanear cuideachd cia

neo-airidh a dh' fhag ar peacaidh sinn air an iochd is lugha uaitsa, 's co mor as a tha sinn buailteach do t fheirg, feudaidh iongantasa a bhi oirn, an' aite bhi fathasd beo, 's a' fulang co beag, nach ann a tha sinn 'gar claidh fo chudrom do chorruich shiorruith. Tha 'n trocair is lugha ni 's mò na ar n airidh; 's an trioblaid is mò ni 's lugha na ar toillteannas. —C'arson mata ni duine beo gearan? Am faigh sinn uirread mhaith o laimh an Tigh-earna, 's nach gabh sinn ri trioblaid uaithe cuideachd gu faighidneach agus gu taingeil?

—Gabhaidh, O DHIA : oir an' so tha sinn gar striochda' fein aig stòl do choise, 's a' tairgseadh ar toil a striochda' do d' thoilsa, O Athair ar spiorad, a chum as gu maireamaid beo. Gu ma beannuichte gu robh t iochd agus t irisleachd, gu d' fhosgail thu dhuinn dorus o gach trioblaid le radh ruinn ann a t' fhacal.—'Am bheil neach air bith ann an amhghar? Deanadh e urnaigh.'—Riutsa, O Athair na trocair! tha sinne 'san uair so ag cur suas ar n urnaigh. O THIGHEARNA, na bi fada uainn an uair tha trioblaid dlù dhuinn?

Le cridheachaibh uile-striochdta do d' thoil naomhasa, tha sinn a' guidhe gu durachdach as leth dosheirbhisich ata an' trioblaid. Amhaire air [no uirre] 'na staid iosail, a

chionn gu mair gu siorruith do throcair. Na leig da anshoeair fàs ni's truime, 's na biodh a thinneas a chum bàis, aeh a ehum gloir DHIA. Agadsa, O Thighearna, tha fios air a dhealbh: na leag air oscionn na bhios e comasaeh air a ghiulan, Agus, O Thusa is leigh do 'n anam is do 'n ehorp, stiur gus na meadhona sin a bhios iomhuidh a chum a leigheas; euir do bheannaeha na 'n cois, agus aisig do sheirbhiseaeh gu slainte. Biodh, ma's toil leat, tuille aimsir air a toirt d'a arson aithreaehais, arson seirbhis a thoirt duitsa 'san t saoghal so, 's arson deasachaidh fa ehomhair saoghail eile.

Thoir dha, O DHIA, am feadh a mhaireas a thinneas, faighidin agus furtaehd: eum do lamh uile-ehumhachdaeh an' taiee ris, a ehum as naeh failnieh e fo smachdachadh an TIGH-EARNA. Biodh a spiorad umhal do d' thoil; biodh a thrioblaid air a naomhaeha' dha; biodh a leas air a ehur air aghaidh lei, biodh a pheacaidh air am maitheadh, agus a bheatha, ma's toileaeh leat, air a slanuehadh is air a sìneadh.

Aeh mur 'eil thus' a' faicinn so iomhuidh, ulmhaieh e, O DHIA, arson atharraehaidh, 's mun dealuieh thu anam agus a eholann o cheile, dealuieh uaithe uile pheacaidh, is na leig le bas no beatha, no ni sam bith eile

sgarachduin a chur eadar e 's do ghradh-sa ann an IOSA CRIOSD : ach bàs no beatha dha, deonuich anns an 'Tighearna gu bi e. Deanadh do SPIORAD coghna leis anns an deuchainn dheireannaich, agus buaidh is tuille 's buaidh a thoirt da trid IOSA CRIOSD a Thighearna. Ann ad' lamha-sa, a Chruthai'ir dh'ileis agus Fhir-shaoruidh throcairich, tha sinn 'ga fhàgail, anns an earbsa, mu dh'orduich thu e chum bais, gu deasuich tha anam arson do thoil naomh, a chum as nach bi cumhachd aig an dara bas os a chionn.

Cuidich leinne, aig am bheil an t slainte, bhi gun dàil 'gar n ulmhacha' fein arson tinn-eis, bais, breitheanuis agus bith-bhuantachd ; a chum as nach bi eagal oirn roi' theachdaire tinneis no bais, is a chum as gu bi do ghnà an solas spioradail sin againn, nach urra tinneas no bas a thoirt uainn.

Eisd ar n achuine, O DHIA agus a Rìgh ; fuasgail air an tinn, is buanaich an t slainte leis an t slàn, maith ar peacaidh, is gabh ruinn fein agus r'ar seirbhis, air sgà ar Tighearn IOSA CRIOSD, a dh' iarr oirn ar n a-chuinne chur suas as leth nan uile dhaoine, 's an staid carbsa', do reir am feum fa leth, ri Athair nan uile throcaire, ris an do theagaisg e dhuinn a radh ann ar n urnaigh, *Ar n Athair ata air neamh, &c.*

*Urnaigh Bhuidheachais arson Teaghlaich,
muair a bhios aon do'n mhuintir air
aiseag gu slainte.*

O DHE uile-ghrasmhoir agus throcairich !
tha thusa maith, agus a' deana' maith,
is tha do chaomh-throcair oscionn t uile
oibre. Chuala sinne, chunnaic sinn, agus
anis gu h araid mhothaich sinn, gur Gràdh
DIA.

Cliu, cliu gu siorruith gu robh do t ainm,
an' àit thu fein a dheanadh aithnichte dhuinne
le d' bhreitheanuis, mar a thoill sinn, gur
ann a dh' fhoillsich thu thu-fein duinn mar
an DIA sin a mhaithas ar n aingidheachd, a
shlanuicheas ar n easlainte, a dh' ath nuadh-
aicheas ar beatha, 's a chrùnas sinn le caoimh-
neas gràdhach. Cia trocaireach a bhuin thu
ruinne. O DHIA, oscionn na dh' fheuda' suil
a bli againn ris ! O gu moladh daoine DIA
arson a mhaithis, agus arson a throcair ion-
gantach do chlainn nan daoine !

O gu moladh an teaghlach so gu h araid
DIA, a chuimhnich oirn 'nar staid iosail, 's a
thug dhuinn aris aobhar buidheachais. O gu
moladh ar n anama DIA, eadhon DIA ar
slainte ; oir tha a throcair is a ghràsa buan
duinn : dh' orduich e guth subhachais agus

slainte 'nar fardaich; is ardaichidh sinne ainm ar Tighearna.

Gabh buidheachas gu sonraicht, O DHIA, o d' sheirbhiseach d'an d' thug thu tearnadh. Thug thu nios e [*no i*] o bheul na h uaighe, 's air an aobhar sin bheir esan agus sinne cliu dhuit. Cha chliudhaich an uaigh thu, cha toir am bas mola dhuit; ach am beo, am beo bheir esan mola dhuit, mar a ni sinne 'san am so, 'sgu h araid do sheirbhiseach d'an d' thug thu sìncadh saoghail agus slainte. O! gu tugadh e gradh r'a bhco do 'n DIA sin a dh' eisd a ghuth agus achuine, s' gu gluaiscadh e 'na fhianuis gu brath le faicill. O gu biodh e curamach gus am barrachd ùine fhuair e gu aithreachas a dheagh-bhuileachadh, a chum as gu bi e deas, uair sam bith a thig am bàs, is eigin teachd uair-eigin, 's a' dh' fheudas teachd gu grad.

Coilion, O DHIA, gach ni tha fathasd feumail a chum do sheirbhiscach aiseag gu slainte fhoirfidh. Agus, O a Leigh uile-chumhachdaich! mar a leighis thu an corp, leighis cuidcachd an t anam. Saor e o gach eucail pheacach, is lion e le gras agus slainte spioradail.

Deonuich, O Athair neamhaidh gu druigh do throcair is do mhaitheas anns a' chùis so,

air gach aon againne cuideachd, air mhodh iomchuidh, is nach toir buaire' sam bith oirn an trocair mhor agus nuadh so a leigeadh air dichuimhn. Deonuich gun ionnsuich sinn uaithe cia faoin an greim ata againn do gach ni a tha sinn a' sealbhacha; nach 'eil aon air bith dhiu 'nar laimh fein; ach gu bheil sinn an' earbsa ri DIA air an son uile, 's nach 'eil againn ach coingheall uaithe-san do gach sochair agus comaine 'nar crannchur. O! gu mealamaid na h uile nithe le measarachd; a' cuimhneacha' gu bheil an saoghal is gach ni ta ann a' gabhail seachad, is sinne 'g imeachd maille ris.

A DHIA deonuich gun ionsuich sinn o'n trioblaid 'san robh ar teaghlach, nach 'eil sinn ri bhi fada beo le cheile anns a' bheatha so; 's gur iomchuidh dhuinn deasachadh gu grad arson beatha eile: chum as co sam bith againn a bhios air a ghairm an' toiscach, gu bi e ullamh gus a' ghairm a fhreagradh. O deonuich go coinnich siun 'na dheigh sin ann an saoghal is fearr, is gu bi sinn gu siorruith sona le cheile, agus leis an THIGHEARNA.

A chum as nach bi sinn air ar mcalladh anns an dochas sholasach so, bitheamaid uile dùrachdach anns an obair sin gus an deachaidh ar cur ionsuidh an t saoghail. Deana-
maid sinn fein a ghiulan ni's faicilliche 's ni

's fearr anns gach inbhe agus daimh anns am bheil sinn do aon a cheile, no do 'n t saoghal. Gluaisemid ann an sìth agus ann an gràdh, is na deanadh aon neach againn ni sam bith a bheir oilbheum no naire do aon eile. Bith-eamaid air ar cumadh ris an t soisgeul, agus air ar stiuradh leis an SPIORAD.

Amhaire, a DHIA, le iochd air staid an t saoghail gu h iomlan. Gabh curam gu h araid do t Eaglais, is na diobair do chuis fein ann an saoghal aingidh. Gabh curam do leas nan rioghachda so: cum uainn gach dosgaich, is deonuich sonas agus sìth dhuinn Fiosruich staid nan uile dhaoine, 's thoir do gach aon cobhair a reir am feum, is cridheachia taingeil an' deigh an cobhair.

Anis, O DHIA, tha sinne le taing agus solas 'gar fagail fein is gach ni bhuineas duinn air do churam gu là ar crìche. Bi leinn an' sin roi' ghleanu sgàil a' bhais d'ar dion o gach eagal, is thoir tearuinte sinn ionsuidh do rioghachd, air sgà IOSA CHRISD ar Tighearna.

Anis dhasan a tha 'na shuidhe air an ri-chathair, 's do'n Uan a bha marbh, 's a shaor sinne do DHIA le fhuil, gu robh onoir agus gloir, agus morachd agus cumhachd, fad saoghal nan saoghal. *Biodh amhluidh.*

*Urnaigh arson Teaghlaich, an deigh do
DHIA bristeadh a dheanadh ann le bās.*

O DHE naoimh agus urramaich ! tha thusa
mhàin ad' chuis-eagail. Co sheasas
ann ad lathair? Bheir thu air ailleachd
duine crionadh, is their thu ri clainn nan
daoine, Pillibh a chum ur duslaich.

Tha sinn do chreatuirean truagh ann so
'nad lathair, air ar toirt iosal le smachdacha'
do laimhe, leis am bheil sinn gu goirt air ar
dochann. Ann ad ghliocas neo-chriochnach
chunnacas iomchuidh dhuit ar tigh a dheana'
'na thigh bròin, le beatha do sheirbhisich,
anns an robh uirread thoilinntin againn, a
bhuintin air falbh, agus sinne fhàgail fo
mhulad. Ach tha sinn a' tairgseadh ar bròn
a chumail gun dol thar na criocha sin ata
thu fèin a' ceadacha' dhuinn.

Cia cràiteach sam bith ar staid, tha sinn
a' tairgse' gun choire sam bith fhaotainn
do'n ni a rinn thusa, 's gun mhonmhur sam
bith a dheanadh an' aghaidh do fhreasdail,
le 'r giulan le'r cainnt, no le'r cridhe. Tha
sinn a' tairgseadh ar lamh a chur air ar beul,
's a bhi nar tosd, a chionn gur tus' a rinn e :
agus tha sinn a' tuiteam asios ann ad' lathair,
a dh' aideacha' leis na h uile irisleachd, t ard

uachdranachd os ar cionn, 's do làn-choir air ni sam bith is aill leat a dheana' ruinn fein is ris gach ni ata againn. Is tu thug dhuinn anail na beatha ; 's nuair is aill leat, feudaidh tu a buintin air falbh.

Is dleasnach dhuinne, O DHIA, bhi striochdta do d' thoil naomha-sa anns na h uile ni, 's a radh, Is e an TIGHEARNA ta ann, deanadh e mar is aill leis. Is mar is e so ar dleasnas, is e cuideachd ar togradh ; is air an aobhar sin, tha sinn ag iarraidh ar cridheachan a striochda' do'n fheuchainn mhuladaich sin leis am bheil sinn air ar fiosracha' san àm so. Is e an TIGHEARNA thug seachad, agus is e an TIGHEARNA thug air falbh : gu ma beannuichte gu robh ainm an Tighearna !

Tha sinn gu durachdach a' guidhe gu bi am bristeadh so a rinneadh leatsa 'nar teaghlach air a naomhacha' do gach neach againn. Tha fios againn gu bheil iomad ni 'nar cridhe 's 'nar giulan a tha deanadh ar cronuchaidh feumail ; O deonuich gu bi sinn air ar n iris-leachadh arson ar cionta, 's gu bi ar n iomachar as so suas ni 's fearr. Buidheachas duit a bhunaich ar caraid leinn co fada. Tha sinn a' toirt buidheachais duit arson buannachd sam bith a fhuair sinn o bheatha ; 's a' guidhe gu dean sinn cuideachd feum ceart d'a bhàs. O gu tugadh so dhuinn an tuille mothachaidh

bhi againn, cia anfhann agus gearr ar rè!
Ciod a tha annainn ach faileas agus diomh-
anas! Mar is e am bàs erioch nan uile
dhaoine, tha sinn a' tairgseadh anis, am feadh
is beo sinn, leigeadh le smaointe cuidreamach
mu thiomchiol drùghadh air ar eridheachan.

Nuair a smaointicheas sinn gur e peaca
thug am bàs asteach do'n t saoghal, O faic-
eamaid uaithe so an t ole a tha anns a'
pheaca, 's deanamaid aithreachas arson ar n'
aingidheachd fein, am fad as a tha uine air
a toirt duinn gu aithreachas; a chum as gu
biodhmid air ar saoradh o'n dara bàs, am
bàs siorruith. Bi trocaireach ruinn, O DHIA,
agus maith dhuinn, air sgà CHRIOSD, ar n uile
easaontas.

Am bheil cuid anns an fhardaich so, a bha
gu ruige so neo-churamach agus neo-iomguin-
each mu thiomchioll an anama? Ma tha,
duisg thus' iad, O DHIA, o'n neo-churam, is
deonuich gu dean an teachdaire soo na marbh-
aibh am mosgladh, is an toirt ionsuidh na
staid sin gus nach 'eil iad fathasd air an tar-
ruing le cuire no le comhairle t fhacail. Am
bheil cuid eile againn a chaidh air ar n ais
ann ar n eud, is a thuit o'r ceud ghradh?
O! ma tha, gu deanadh am freasdal so ar n
ath-bheothachadh agus ar n ath-leasachadh,
air eagal, nuair a thig ar maighstir gu'r gairm

fein, gu faighear sinn 'nar cadal. O gu biodh-mid anis ni 's durachdaiche, anns na h uile dleasnas ; a' cuimhneacha' nach 'eil obair, no innleachd, no eolas, no gliocas, anns an uaigh, gus am bheil sinn uile 'g imeachd.

O gu cuimhnicheadh uile cia gairid ar n ùine, cia mor a tha ceangailte ris a' bhuil a bheir sin aisde, 's cia neo-chinnteach a tha ar làithe ; a chum as nach dean sinn carbsadh as na là màireach, 's gun fhios againn ciod a dh' fheudas aon là a thoirt mu 'n cuairt. Gu ma fearr leinn an diugh, am feadh a theirear an diugh ris, suim a ghabhail do na nithe sin a bhuineas d'ar leas siorruith, mu 'm bì iad gu brath air am falach' o'r suilibh. O gu caithemid gach là air sheol as nuair a thig là ar bàis, gu bi e ni 's fearr dhuinn na là ar breith. Is beannuichte na seirbhisich a gheibh am maighstir a' deana' mar so nuair a thig e !

Buidheachas duit, O DHIA, gu bheil, anns an t saoghal dhorcha bhrònach agus bhasmhor so, beatha agus neo-bhasmhorachd air an toirt gu solus, trìd an t soisgeil. Gu ma beannuichte gu robh DIA agus Athair ar Tighearn IOSA CRIOSD, a rinn, le aiseirigh a Mhic o na marbhaibh, beo dhochas a thoirt duinne ri oighreachd shiorruith agus ri crùn gun smal : is mola' do DHIA gach uile

mhaithis arson gach cofhurtachd agus dochas a tha sinn a' faotainn o'n chreideamh Chrìostuidh.

Tha sinne ag creidsinn ann an DIA; tha sinn ag creidsinn cuideachd ann an IOSA, ughdar agus fear-criochnachaidh ar creideimh. D'a thrìd-san, O biodh dochas air a thoirt duinn gu crìochnaich uile thrioblaide na beatha bhasmhoir so ann an aoibhneas bithbhuan!—dochas, cha'n e mhain ri sonas sìorruith d'ar n anamaibh, ach mar an ceudna ri aiseirigh na colla, gu glòir onoir is neo-bhasmhorachd. An' sin feudaidh sinn misneach a thoirt do aon a cheile, le suil a bhi againn, trìd trocair DHIA ann an CRÌOSD, ris na nithe so.

Anis, do 'n Triath ghloirmhor sin, a bha marbh, agus a tha nis beo, 's a bhitheas beo gu sìorruith, 's aig am bheil iuchraichean ifrinn agus a' bhais, do Thriath nam beo agus nam marbh, gu robh onoir agus glòir, slainte cumhachd agus buaidh, fad saoghal nan saoghal! *Amen.*

Urnaigh arson Teaghlaich, aig toiseach no aig crìch bliadhnaidh.

O IEHOBHAH shìorruith agus uile-chumhachdaich! tha thusa làn-shona annad

fein, agus is ann uait a tha gach bith, gach buaidh, agus beannachd a' sruthadh anuas gu t uile chreatairean. Mun do ghineadh na sleibhlean, is mun do leagadh stèidh an domhain, bha thusa; o shiorruitheachd gu siorruitheachd is tu DIA!

Is tusa, air tùs, a shuidhich stèidh na talmhainn, agus is iad na speuran obair do làmh: Theid iad so seachad, ach mairidh tusa; seadh fàsaidh iad uile sean mar thrusgan, is bidh iad air caochladh; ach tha thusa gun chaochla' gun atharracha' gu siorruith. Tha mìle bliadhna 'nad shealla-sa mar aon là, is aon là mar mhìle bliadhna.

Air an aobhar sin is tusa 'mhain, O a charraig na siorruitheachd! is aon steidh dochais duinne, aig am bheil ar làithe mar leud-boise, agus ar n aois mar neo-ni: 's gu ma beannuichte gu robh t ainm, bha thu, anns gach aon linn, 'na t ionad cònuidh agus didein do chlainn nan daoine. Bha thu riabh a' nochda' dhuinn do churam agus do chairdeis; bha là agus o'che, samhra agus geamhra, màrt agus foghara, o aon bhliadhna gu bliadhna eile, ag cur an' ceill do dhil-seachd. Air an aobhar sin cuiridh aon linn an' ceill do chliu do linn eile; aithrisidh na h aithriche' d' an clainn sgeul air do mhor-mhaitheas.

Le taing agus le buidheachas, tha sinne 'g iarruidh. O DHIA, do mhaitheas aideachadh. Is ann uait a fhuair sinn ar beatha agus slainte, 's gach sochair aimsireil no spioradail a shealbhuich sinn gu ruig an uair so. Shaor thu sinn o na h uile do-aircimeh d' an robh sinn buailteach, is bhuilich thu oirn mìle tiolaca mu 'n robh fios againn co thug dhuinn iad. Thug gach là dhuinn dearbhadh air do mhaitheas, is mheal sinn gu ruige so do throcair. Shuidhich thu sinn 'nar teaghlach, is bhunaich thu leinn do chofhurtachd; dhealruich do lochran air ar fardaich, is bheannaich thu ar cuibhrionn; sgeadaich thu sinn le t olainn agus le d' lion, is thug do thalamh dhuinn teachdantir d' ar beathachadh. Nuair a bha sinn a' caitheadh lòn aon bhliadhna, bha thus' a' deasachadh dhuinn lòn arson bliadhnaidh eile, 's lean do mhaitheas agus do throcair ruinn an fhad so.

Ach tha sinn, thar gach ni, toirt buidheachais duit arson do chaoimhneis d'ar n anamaibh. Cliu dhuit, O Athair, gu d' rugadh sinn ann am fearann Criosduidh, far am bheil againn eolas an t soisgeil agus meadhona na slainte. Cliu dhuit gu cualadh ar cluasan sgeul ait na beatha maireannaich, a chaidh fhoillseacha' le d' Mhac, 's a ghuidh

iomadh faidh agus rìgh agus naomh a ehluinntin, ach nach cual' iad; 's gu bheil ar suilean a' faicinn nan nithe gloirmhor sin a ghuidh iadsan fhaicinn, ach nach fae' iad.— Buidheachas duit duit gu h araid ma bha sinn co sona 's gu do ghineadh sinn o phar-antaibh diadhaidh, a thog suas sinn ann a t colas is ann a t eagal; no ma chuir do fhreasdal sinn ann an teaghlaichibh anns an robh aoradh agus eagal DIA, 's gu d' fhuair sinn eisempleir agus earail, maille ri meadhonaibh na slainte. Gu deonuche' DIA nach bi na grasan so air an toirt duinn an diomhain!

Mar theaghlach, tha sinn a' toirt buidheachais duit gu do chuir thu bliadhnadh eile ri'r n ùine, 's gu do chrùn thu i le d' mhaitheas. Gu ma beannuichte gu robh DIA, nach 'eil sinn ann an àireamh nam mìltean sin a shiubhail gu siorruitheachd anns a' bhliadhnai' sin a chaidh seachad. Agus buidheachas duit a bhunaich leinn, maille ri'r beatha, na sochaire sin a dh' fhàg ar beatha taitneach. Ma fhuair sinn slainte iomlan, 's e DIA thug dhuinn i; no ma bha aon neach againn air fhiosracha' le tinneas, is e DIA thug fuasglà 's a ehum uainn na h uile lionmhor a dh' fheudadh ar milleadh. Is tu thearuinn sinn a dh' oì'ch is a là, o

thoiseach na bliadhnaì' gu ruig a deire; 's tu bheannuich ann an tomhas air bith saothair ar lamh, agus a shoirbhich leinn 'nar gnothaichibh.

Buidheachas duit gu h araid gu do bhuan-aich thu leinn meadhona nan gras agus so-chairean an t soisgeil: gu d' fhuair sinn sàbaidean agus sacrameidean, àithn air àithn agus earail air carail; nach do sguir do SPIORAD a dheana' strì ruinn, is nach d' thainig crìoch air t fhad-fhulangas. Bha do shlighe, O DHIA, da'r taobh-ne, làn do throcair; ach O! cia beag a bha ar taingeachaid a' freagairt do d' mhaitheas! Cia beag a dhruigh t fhacal no do fhreasdal air ar cridhe! Ma bha sinn ann an socair, dhi-chuimhnich sinn thusa; 's ma bha sinn ann an dòcair, bha sinn ullamh gu monmhur a dheanadh, an' aite bhi striochdta do d' thoil naomha, mar bu choir.

Aig gach aon againn tha aobhar bròin gu d' thainig sinn co fada gairid air ar dleasnas, agus gu do pheacaich sinn co tric is co an-tromach ann a t aghaidh. Bu cheart-bhreithcach dhuitsa, O DHIA, ar gearradh asios ann am meadhon ar cionta.—Ach maille ri bròn arson ar peacaidh, tha sinn cuideachd a' dcana' gairdeachais, gu bheil maitheanas maille riutsa, trid IOSA CRIOSD,

a bha 'na iobairt-reitich arson peacaidh. O maith dhuinn ar n uile lochdan air sgà ainme-san, is na leig dhuinn dol air ar n aghaidh gu bliadhn' cile le cudrom peacaidh sam bith air ar ccann. O gu leasaichemid air a bhliadhna so, air am bheil sinn a' tionsgna', gach ni tha am mearachd 'nar cridhe 's 'nar giulan! 's gu bithe'mid ni's durachdaiche gu gceil a thoirt do thoil ar Tighearna. Is e so ar rùn; agus is i ar n urnaigh riutsa, O DHIA nan uile ghras, gu tuga tu dhuinn coghna do SPIORAID naoimh, a chum ar rùn a chur an' gnìomh, agus a bhi dileas duitsa gu ruig am bàs, a chum as gu faigh sinn an sin crùn na beatha.

Anis, O Thighearna, tha sinn gar 'n carbsa' fein agus ar teaghlaich riutsa trìd na bliadhna so. Mata thu faicinn iomchuidh gach neach againn a chaomhna' d'a trìd, deonuich gur ann an trocair dhuinn a ni thu e. O coigil sinn, ma 's e sin do thoil naomh! a chum as mata aon air bith againn nach robh ach a' cur dragh air an talamh gu ruige so, gu tugadh e nis amach tora, 's gu fasamaid uile ni's pailte ann an obair an Tighearna; chum onoir a chur airsan, maith a dheana' d'ar n anamaibh fein, agus d'ar co-chreatuiribh.

Tha sinn a' cur ar n uile churam saoghalt

air do churam-sa, 's a' strìochdadh ar n uile ghnòthaichean saoghalta do d' thoil: a' guidhe gu toir thu dhuinn na chi thu fein is fearr dhuinn. Ma bhios e chum ar leas, buanaich leinn ar sochairean is ar slainte: ach mur bi, ulmhaich thusa sinn arson feuchainn air bith gus an aill leat ar gairm. No ma 's i do thoil ar gairm gu sìorruith-eachd mu 'n tig crìoch na bliadhna so, deonuich gu faighear deas sinn ri uair ar n atharrachaidh. O gu cuimhniche mid nach 'eil nar beatha ach ceo, a mhaircas tiota beag, is a theid an sin as an t sealladh. Teagaisg thusa dhuinn, O DHIA, ar làithean aireamh, is ar cridheachan a shocruchadh air fìor-ghliocas.

Tha sinn a' toirt buidheachais duit arson do throcaire lionmhor d'ar rioghachd anns a bhliadhnaidh a chaidh thairis, agus a' guidhe gu buanaich thu leinn do mhaitheas. Biodh teachdantir aig ar bochdaibh, is na biodh aobhar gearain sam bith 'n ar sràidibh. Biodh do shoisgeul air a bhuanacha leinn, is thugadh e buaidh ni 's mò air cridheachan a luchd-labhairt agus cisdeachd, a chum as gu bi sinn gu leir 'nar pobull ionmhuin le DIA.

Tha sinn gu dùrachdach ag earbsa' riut ar cairdean is ar luchd-daimh, 's a' guidhe gu dean thu bhliadhna so sona dhoibh-san agus

dhuinne.—'S a nis, O DHIA, gabh gu trocaireach ruinn fein agus ri'r n aoradh, trid IOSA CRIOSD; d'an robh, maille riutsa, 's ris an SPIORAD naomh, an t aon DIA beo agus fìor, gach cliu agus urram, fad saoghal nan saoghal. *Amen.*

Urnaigh roi' Shuipeir an Tighearna.

IS naomha, naomha, naomha, Thusa O Thighearna DHIA, nan sluagh! agus is naomh a bhuineadh dhoibhsan a bhith leis am b' àill teachd dlù dhuit. Tha na h aingil a's airde ag falach an gnuis le 'n sgiathaibh, agus a' tilgeadh an crùn asios aig stòl do choise nuair a thig iad am fagus duitsa, thoirt luadh do t ainm. Cia mò gu mor a' bhuineas do dhuslach agus do luathre mar sinne bhi air ar liona' le urrain agus cagal naomha ann ad lathair. O na coinnich sinn ann ad cheartas mar theine lasrach; ach gabh ruinn gu trocaireach, air sgà Mic do ghraidh, a bhasaich a chum ar tearnadh.

Tha sinn 'ga mheas mar an onoir is mò gu bheil sinn a' cluinntin iomradh ort ann a t fhacal, 's a' faghail comais labhairt riut ann an urnaigh: ach mar nach bu leor so, tha thu nis cuid eachd 'gar cuirceadh ionsuidh do

bhuird naomh, a chum as gu gabhamaid ar suipeir maille riutsa, agus thusa maille ruinne. Tha sinn a' deanadh uaill ann an uile shochairibh ant soisgeil, ach gu h àraid anns an ordugh naomha so, leis am bheil sinn a' cumail asuas cuimhne air bàs ar Fir-shaoruidh, a' faotainn pàirt d'a thiolacaibh, is ag aideachadh ar daimh ris fein agus r'a eaglais.—Ach ciod sinne, no ciod e tigh ar n Athar; gu faighemid a leithid so do throcair! Sinne nach do thoill an sbruil-each, tha sinn air ar gairm gu bord na clainne!—O Thusa 'ta gar cuireadh gu suipeir bainnse an Uain, thoir dhuinn, tha sinn a' guidhe, trusgan na bainnse, 's oibrich annainn am fonn anama 's an t aigne naomha sin ata iomchuidh arson an orduigh shol-eimnte so; a chum as gu bi ar comanacha leatsa taitneach agus tarbhach.

Tha sinn ag aideacha' nach 'eil sinn air chor sam bith airidh air an trocair mhoir so: oir pheacaich sinn ann an aghaidh neimh agus ann ad shealla-sa, 's cha 'n airidh sinn gun abairte do chlann ruinn. Tha ar cridhe 's ar giulan so-aomaidh gu ole, ach mall gu maith, tha ar n aire gu ro-mhor air nithe talmhaidh; 's gun ach ro-bheag suim againn do nithe neamhaidh agus spioradail. Struidh sinn ar n ùine, mhi-bhuilich sinn ar cothrom,

ruith sinn an' deigh diomhanais, is threig sinn ar leas siorruith fein. Ge do chaidh ar gabhail gu moch ann an cumhnanta riutsa, 's ge do chuir thu sinn fo gach ceangal agus comaine gu gradh urram agus umhlachd a thoirt duit; gidheadh cha do ghiulain sinne sinn-fein do reir so; ach chlaon sinn air falbh uait, is dhearmaid sinn ar dleasnas agus ar sonas.—O DHIA, bi trocaireach ruinne peacaich!

'S a chum as gu biodhmid iomchuidh arson trocair, O deonuich gu bi ar cridh-eachan air an irisleachadh, is air an lionadh le bròn diadhuidh arson ar peacaidh; a chum as nach tig sinn am feasd gu dìteadh. O gu faigheamaid anns an ordugh so eolas slainte air CRIOSD, araon air a cheusadh agus air a ghlàrachadh; air sheol as gu bi am peacadh air e cheusadh annainne, 's gu tig sinn beo do fhireantachd.

Tha sinn a' tairgseadh an t ordugh so a thoirt fanear mar chuimhneachan air bàs ar TIGHEARNA; mar dhearbhadh air ar dochas ri theachd aris; mar bhann eadar sinne 's a' chuid eile d'a eaglais fhaicsinnich agus neo-fhaicsinnich; is gu h araid mar chomhara air ar dàimh risan, agus mar cheangal cumhnaint eadar esan agus ar n anama. O thusa o'n tig ulmhachadh a chridhe, thoir

dhuinn na beusan agus na grasan a bhios iomchuidh arson na h oibre so. Meudaich ar creideamh, ar gradh, ar n aithreachas, agus ar rùn gu nuadh-umhlachd. Claoidh annainn gach freumh searbhadais, agus mi rùin, agus feirg; is lion ar cridheachan le gradh seirc agus iochd do na h uile dhaoine. Dean sinn uile-dheonach gu sinn fein a thoirt suas do CHRIOSD, mar ar Faidh Sagart agus Rìgh; a chum ar teagasg, ar sàbhaladh, agus ar riaghladh.

Thoir dhuinn gu h araid do SPIORAD, a chum ar naomhachadh, agus ar n ulmhachadh arson bli 'nar n aoidheachan iomchuidh arson bord an Uain air thalamh, is fadheoidh air neamh. Soillsich, O a SPIORAID naoimh, ar n inntin ann an eolas Chrìosd; lùb ar toil d'a thoilsan; lion ar cridheachan le togra 'na dheigh agus le teas-gradh dhà; is thoir da'r n anamaibh an tart agus an iota sin an' deigh fireantachd, a bhios a reir geallaidh DHIA air a shàsachadh.—O Ard-mhaighstir na feisde! cuir fein amach t fhirinn agus do sholus, d'ar stiuradh a chum do theach. An' sin biodh do lathaireachd agus do bheannacha maille ruinn! lasadh ar cridheachan an' taboh astigh dhinn ann an coluadar riutsa; 's biodh ar 'Tighearn' air a leige' ris duinn ann am bristeadh an arain. Leis an aran agus leis

an fhion, a tha na'n comhara air corp agus fuil CHRIOSD, faigheamaid na sochairean spioradail a tha iad a' ciallachadh, is bitheadh iad 'nam biadh d'ar n anam. O dean fein na h clemeinte a naomhachadh, a bheannachadh, agus a chairsigeadh a chum na crìche so !

Tha sinn ag aideachadh aris, O THIGH-EARNA, nach airidh sinn air a' chuid is lugha do d' throcair; ach co ionnsuidh a theid sinn ma chuireas tusa cùl ruinn? Nach ann a shabhala' pheacach, mar sinne, a thainig thu chum an t saoghail; 's nach 'eil thu comasach agus toileach air gach neach a thig do t ionsuidh a shabhala' gus a' chuid is faide? Nach d' iarr thu air gach neach fo uallach a' pheacaidh, teachd do t ionsuidh a dh' fhaotainn fois d'an anam? Nach d' thug thu fàilte leigheas agus slainte do gach neach riabh a thainig, 's am bheil anis do lamh air dol an giorrad, no do throcair air dol an lughad? Nach do ghabh thu ort fein smachdachadh ar sìth, is nach robh t fhuil 'na h iobairt arson peacaidh? Tha so uile toirt misnich dhuinn teachd le treibhdhireas cridhe, 's le dearbh-bheachd nach cuir thu cùl ruinn.

O DHIA, a thug dhuinn t aon-mhac, tha sinn earbsach gu toir thu dhuinn, maille

risan, na h uile ni eile bhios feumail. C' arson a bhàsaicheas sinn, is aran gu leor an tigh ar n Athar, agus fearta gu leor am fuil ar Slanui'ear? Anis mata tha sinn a' guidhe gu bi do bhcannacha maille ruinn, is maille ris gach neach aig am bheil an ni ceudna 'nan aire. Maith dhoibhsan agus dhuinne gach ni anns am bheil sinn failneach 'nar n ulmhachadh. Cuidich leinn uile teachd dlù dhuit anns an aon Spiorad, 's a bhi ceangailte ri cheile leis an aon chreideamh, leis an aon dochas, is leis an aon ghradh. Coinnich gach aon againn aig do bhord le beannachadh Athar, is thoir mothacha' dhuinn air do lathaircaidh sholasach. Na faluich do ghnuis, na ceil do ghras, is na cum uainn do SPIORAD. So uile tha sinn a' guidhe air sgà IOSA CRIOSD, d'an robh maille ris an Athair agus ris an SPIORAD, gach cliu gu siorruith. *Biodh amhluidh.*

Urnaigh an' deigh Suipeir an Tighearna.

O DHE ghloirmhoir agus bheannuichte ! tha thus' air t ardachadh oscionn cliu agus smaointe dhaoine agus aingeal : gidheadh tha thu gad' irisleacha' fein a dh' amharc oirne, 's a' ceadacha' dhuinn teachd am fagus duit le muinighin clainne. Cliu

dhuit arson t irisleachd agus do ghraidh dhuinn air na h uile doigh, ach gu h araid ann a t aon Mhac a thoirt seachad gu bàs a chum ar saoradh. An' so gun amharus tha gradh, cha'n e gu do ghradhaich sinne DIA, ach gu do ghradhaich DIA sinne. O gu moladh ar n anama DIA, arson a mhaithis, is gu tugamaid cliu d'a ainm naomha mar is còir !

Cliu dhuit, O DHIA, arson gath sochair ata againn, trid CHRIOSD ; ach gu h araid arson an orduigh naomha sin anns am bheil a bhàs air a chur an ceill duinn. Cliu dhuit arson a' chothrom nuadh thug thu dhuinn gu pairt a ghabhail deth : arson na chunnaic, na chuala, na bhlais, agus na laimhsich sinn. Ciod sinne, no ciod e tigh ar n Athar, gu tugadh DIA sinn gu tigh fhcisde, 's gu sgaoileadh e bratach a ghraidh tharuinn ? Feudaidd sinne gun amharus a ràdh gur fearr aon là 'na chuir 'na mìle, 's aon uair aig a bhord na deich mìle ann an àit eile. Gu ma beannuichte gu robh DIA arson sochairibh agus sòlasaibh a thighe, 's arson gach cofhurtachd leis am bheil e fagail a phobuill ait 'na thigh urnaigh.

Ach tha aobhar againne bhi fo bhròn is fo nàire, nach do dhruigh na nithe gloirmhor so oirn ni 's mò na rinn iad. Cia fuar a

bha ar eridhe, cia luaineach ar smaointe, 's
cia mall ar n aigne, seach mar bu choir
dhuinn ! Maith dhuinn, O DHIA, peacaidh
ar nithe naomha, 's buin gu trocaireach r'ar
failinnibh ; a chum as nach caill sinn ar
saothair ann am feitheamh ortsa, no a
bhuannachd sin bu choir dhuinn fhaotainn
o t ordugh sòlasach.

Bha sinn a' cumail cuimhn' air bàs ar
Tighearna : O deonuich gu dean smaointe
air a bhàs, a thoirt oirne bàsacha' do'n
pheaca, 's a bhi beo ann am fireantachd, a
chum a ghloirsan. Aithniehear air ar
caithe-beatha gu robh sinn maille ris, is
faicear o'r giulan gur sinn deisciobuil
CHRIOSD. Anns na h uile nithe, biodh ar
giulan do reir eisempleir, fhacail, agus a
SPIORAID.

Bha sinn ag ath-nuadhachadh ar mòide
baistidh, 's gar toirt fein as ùr asuas d'ar
Tighearna : O gu biodh mid air ar neartacha
le ghràs gu sinn fein a ghiulan gu faicilleach
a reir ar geallaidh, 's gu seasamh daingean
anns an aidmheil a rinn sinn ! Tha sinn a'
tairgse' cathacha' ni's dùrachdaiche na rinn
sinn riabh an' aghaidh an t-saoghail, na
feola, agus an aibhisteir : is ge nach 'eil
cumhachd sam bith againn fein gu dol an
aghaidh an fheachd mhoir so, gidheadh ann

an ainm JEHOVAH togaidh sinn suas ar brataichean, is tha sinn earbsach gu faigh sinn a' bhuidh agus tuille 's a bhuidh trid IOSA CRIOSD ar Tighearna—Dhasan agus da sheirbhis tha sinn gar toirt fein suas mar bheo-iobairtean, 's ag iarraidh leantuin ris, trid socair agus docair, 'nar beatha 's 'nar bàs gu brath tuille. Se so ar rùn; is tha sinn a' cur romhainn leis na h uile faire agus urnaigh gur e ar dicheall cuideachd. Ach cha'n 'eil ar earbsa as ar rùn no as ar dicheall fein, ach amhàin a' gràs agus a' SPIORAD ar Tighearna.

Bha sinn a' gabhail còir air na sochaire sin a choisinn Criosd le bhàs: nior leige' DIA gu caill sinn a' chòir so le pillcadh aris gu amaideachd!—Bha sinn ag aideacha' cuideachd ar dochais ri ath-theachd ar Tighearna. O gu biodh mid ri sior-dheasachadh arson an là sin anns am faic gach suil e, agus iadsan a cheus e; 's gu biodh mid air ar ncartacha' le gras gu fantuinn ann, a chum as gu bi misneach againn nuair a dh'fhoillsichar e, 's nach bi nàire oirn 'na fhianuis nuair a thig e!

Bha sinn ag aideachadh ar daimh ris a' chuid eile do bhuill CHRISD, is r'a Eaglais air neamh agus air thalamh: Do reir na h aidmheil so, biodh ar giulan ann an gradh

brathaireil is ann an seirc ; mar is cubhaidh dhoibhsan aig am bheil an t aon DIA, an t aon Slanu'ear, an t aon Spiorad, an t aon chreideamh, an t aon dochas, an t aon fheuchainn, agus an t aon dathigh. Na cuiremid amach air a cheile air an t slighe ; ach le faighidin, fad-fhulangas, agus gradh, giulainemid uallach aon a cheile, a chum as gu faicear gur ann do DHIA a' ghraidh a bhuineas sinn.

Mar chomhar' air ar gradh do na h uile dhaoine, tha sinn a' guidhe, O DHIA, gu toir thu do na h uile dhaoine saibhreas do ghrais, maille ri tiolacaibh do fhreasdail. Sgaoil soisgeul na slainte feadh gach àite, 's tog an' aird balla Ierusalem. Beannuich, gu h araid an Eaglais ath-leasaicht, is leasuich ni 's mò is ni's mò i. Sgaoil amach a crìochan, is doirt air gach neach innte spiorad eud agus aoruidh, sìth agus seirc, umhlachd agus irisleachd. Beannuich ar rìgh, stuir ar luchd-riaghlaidh, is thoir do mhinisteriribh an t soisgeil cuibhrionn dubailte do d' SPIORAD : Cuidich leo am pobull a dh' earb thu riu a theagasg agus a stiuradh, air sheol as gus sàbhalar iad fein is a' mhuintir a tha gan eisdeachd. Thoir coghna do gach neach ann an teinn a thaobh cuirp no anama. Leighis an tinn,

cuidich an lag, cobhair air a' bhoichd, is cluinn osnagh a' phriosanaich. Bi 'na t Athair do 'n dilleachdan, is tagair cùis na bantraiche. Thoir do gach neach bhi striochdta do d' thoil naoimh anns gach feuchainn leis an aill leat am fiosrachadh; is thoir dhoibh cofhurtachd agus coghna, gus am faigh iad fadheoidh crìoch shona d'an àmhgharaibh. Beannuich ar cairdean; thoir maitheanas d'ar naimhdibh, is cuidich leinne maitheanas a thoirt doibh mar fhuair sinn fein gu saor uaitsa.

Anis, O DHIA, tha sinn a' fagail air do churam nan anama prìseil so a chruthaich agus a shaor thu, 's a' guidhe gu bi iad air an naomhacha' le d' SPIORAD. Ann an neart an lèin spioradail a fhuair sinn, deonuich gu d'theid sinn air ar n aghaidh air astar na beatha le tuille spionnaidh agus cofhurtachd na bha againn roimhe: 's ma 's toileach leat a' chuirn neamhaidh so a dheasachadh air arson fathasd anns an fhasach so, O deonuich gu bi ar neart air ath-nuadhacha' gach uair a gheibh sinn i; gu bi ar n an-mianna ni 's mò air an claidh; gu bi againn tuille fuath do'n pheaca, 's tuille speis do naomhachd.—Ach ma 's e 's nach ith sinn do'n aran is nach òl sinn do 'n fhion so tuille gus an ruig sinn rioghachd DHE, O deonuich,

ann an ncart na cuirme so, gu ruig sinn an t aite sin anns an suidh sinn asios le Abraham Isaac is Jacob gu suipeir shiorruith bainse an Uain ! 's gun ulmhaicheadh DIA nan uile ghras a' mhuintir a bha 'nan luchd co-manachaidh leinn air thalamh, arson suidhe' sìos leinn cuidcachd ann an rioghachd neimh.

Ar n uile staid shaoghalta tha sinn a' fàgail ann am buil do fhreasdail; làn-earbsach gu toir thu air na h uile nithe co-obreacha' le cheile chum ar leas; gu leig thu fhaicinn do ghradh anns na h uile crannchur, 's gu cuidich thu leinn sinn fein a ghiulan gu cubhaidh anns gach staid, dhocair no shocair, anns am bi sinn. O biodh ar n anama sabhailte; 's dean ruinn mar is aill leat anns gach aon ni eile.—So tha sinn a' guidhe air sgà IOSA, a fhuair bàs air arson, agus a dh' eirich aris; anns am bheil sinn a' guidhe bhi air ar faotainn araon 'nar beatha agus 'nar bàs.—Dhasan, maille ris an ATHAIR agus ris an SPIORAD, gu robh chiu gu shiorruith. *Amen.*

—————

Urnaigh Mhaidne, arson Sgoile.

O DHE ghloirmhoir agus uile bhcanuichte ! is tusa a chruthaich an saoghal agus gach ni 'ta ann; agus is tu tha gabhail curam

do gach creatuir: air an aobhar sin buinidh do gach creatuir, d'an d' thug thu reasan agus tuigse, aoradh agus eliu thoirt duit.

Is tu, O DHIA, a chruthaich sinne, 's a ghabh curam dhinn gach o'eh is là o'n thainig sinn ionnsuidh an t saoghail. Uime sin, buinidh dhuinn buidheachas a thoirt duit arson ar slainte, ar solais, ar teachdantir agus ar trusgain; is gach ni maith eile dheonuich thu dhuinn fein, no d'ar parantaibh agus d'ar eardibh.

Tha sinn a' toirt buidheachais duit gu li araid arson IOSA CRIOSD, aon mhac do ghraidh a ehur ionnsuidh an t saoghail, a chum ar sàbhaladh o pheacadh agus o thruaighe. As a leth-san tha sinn a' guidhe gu toir thu dhuinn maitheanas 'nar n uile pheacaidh, agus coghna do Spiorad, a chum eolas fhaotainn air do thoil, agus a deanadh, mar tha esan ag iarraidh oirn 'na shoisgeul.

A chum na eriche so, beannuich, tha sinn a' guidhe, gach teagasg a tha sinn a' faotainn anns an aite so, agus soirbhich le'r dicheall agus le'r saothair an' deigh eolais.—Thoir do'n fhear-teagaisg ciall, gliocas, faighidin, speis do'n oigridh, agus curam arson an leas, araon a thaobh cuirp agus anama. Deonuich gu faigh e toilinntin ann a bhi faieinn gach aon fuidh a stiuradh a' fas gach là ann an

eolas is ann an naomhachd ; a chum as mar a bhios iad a' fàs ann am meudachd, gu bi iad a' fas ann am fabhar le DIA agus le daoine.

Beannuich, O Athair neamhaidh, gach aon do'n chlainn so, agus deonuich gu bi iad uile 'nan clainn duitsa. Cuidich leo an Cruthai'-ear a chuimhneachadh ann an laithibh an oige, mu'm faigh curam an t saoghail, no aon droch cleachduinn sealbh air an cridheachan. Gleidh do ghnà 'nan aire, gu bheil cunntas aca ri thoirt do DHIA air la a' bhreitheanus, anns am faigh iad a reir an gnìomhara, maith no olc ge'm bi iad.

Cum 'nan aire gu bheil thusa do ghna 'gam faicinn agus 'gan cluintin, a chum as gu dean iad na nithe sin a bhios taitneach leatsa, 's gu seachainn iad, na'n cainnt agus na'n giulan, gach ni a thoillcadh do dhiomb no do chorruch. Gleidh iad gu h araid o bhreugaibh, o mhionnaibh, o dhroch-cainnt, is o mhi-naomhacha là na sàbaide. Na leig dhoibh oilbheum no eucoir a dheanadh air aon a cheile, 's na biodh iad uair sam bith ciontach ann an connsacha no mi-reite. Ach deonuich gu bi gradh aca do aon a cheile, 's do na h uile dhaoine, gu bi iad ullamh gu maitheanas a thoirt seachad anns gach eucoir, 's gu bi iad ciuin iriseal agus

ìochdmhor; a' fuathacha' gach aon pheacaidh, 'nan cridhe, 'nan cainnt, agus 'nan deanadas.

Ulmhaich, O DHIA, gach aon an' so, arson dreuchd no dàimh no inbhe sam bith anns am bi iad air an suidheacha' le d' fhreasdall anns an t saoghal, ma bhios an làithean gu ruige sin air an sìneadh. Gu h araid tha sinn a' guidhe gu'n ulmhaich do Spiorad iad arson saoghail eile, co ac' is ann òg no sean, no ciod air bith àm sam bi iad air an gairm air falbh.

Tha sinn a' toirt buidheachais duit arson do mhaithis duinn trid na h oi'che, 's a' guidhe do throcair agus do bheannachaidh trid an là, air sgà IOSA CRIOSD : agus anns an dochas so, do t ainm, Athair, a Mhic, is a Spioraid naoimh, gu robh gach cliu agus urram, fad saoghal nan saoghal. *Amen.*

Urnaigh Fheasgair, arson Scoile.

O DHIA nan gràs ! tha sinne gad' chliudhachadh mar Ughdar gach ni maith a fhuair sinn, is mar steidh gach ni maith ris am bleil ar dochas. Tha sinn gu h araid a' toirt buidheachais duit arson a' chothrom ata againn gu bhi air ar teagasg ann an eolas feumail agus slainteil. Tha sinn a' guidhe gu beannuich thu an cothrom so, 's gu

soirbhich thu le'r dicheall ; a chum as gu bi sinn gach là a' fàs ni 's glìce 's ni's fearr ; ni's iomchuidh arson ar dleasnais a dheana' do DHIA, do dhaoine, 's duinn fein san t saoghal so ; 's ni 's iomchuidh fadheoidh arson thusa mhealtuinn ann an saoghal cìle.

Nuair a tha sinn a' tairgse' gu biodh ar n inntin air a sgeadacha' le eolas daonnuidh, tha sinn gu sonraicht' a guidhe gu bi ar n anama air an sgeadacha' le eolas diadhaidh, agus le grasaibh an SPIORAID. Cuidich leinn, O DHIA, gach fuath, agus farmad, agus falachd, agus strì a chur air chùl ; agus gluasad ann an sìth agus ann an gradh le cheile, 's leis na h uile dhaoine. Cuidich leis gach òg an' so, bhi umhal d'a pharantaibh is d'a uachdarain, 's e fein a ghiulan gu suairce, cubhaidh ris na h uile dhaoine.

Gleidh sinn o bhuaire, o pheaca, o dhroch cluiche 's o dhroch cuideachd. Thoir dhuinn gras gu bhi frinneach, ionraic, agus deaghbheusach ; do reir an stiuraidh a tha sinn a' faotainn o'r luchd-teagaisg, o'r coguis, is gu h àraid o eisempleir ar Slanui'ear agus o shoisgeul. Deonuich gu faic na h uile dhaoine, o'r giulan, gu bheil eagal DIA oirn, gu bheil gradh againn do dhaoine, 's gu bheil suil againn ri là breitheanuis.

A DHIA cuidich leinn an cothrom prìseil a tha againn an tràs' a bhuileacha gu maith ; a chum as gu bi sinn iomchuidh arson staid sam bith anns am bi sinn air ar suidheachadh leatsa. Cuidich leinn cuideachd a chuimhneacha' nach 'eil ar cothrom gu deasachadh arson siorruitheachd ach gairid ; is air an aobhar sin gur iomchuidh dhuinn curam a ghabhail, ann an laithibh ar n òige, gu sinn fein a dheana' deas, gun fhios againn cia fhad a bhios so 'nar comas. A chum na crìche so, thoir dhuinneuideacha' do SPIORAD, a chum ar deana' 'nar seirbheisich do DHIA, 'nar deisciobuil do CHRÌOSD, is 'nar n oighreachan air gloir neimh.

Buidheachas duit, O DHIA, arson do mhaithis duinn o chruinnich sinn an' ceann a cheile 'sa mhaidin. Leig anis air falbh sinn le d' bheannacha ; thoir gach aon againn dathigh tearuinte ; gabh curam dhinn trìd na h oi'che ; 's na leig dhuinn là no oi'che ar dleasnas duits' a dhi-chuimhneachadh. Fad uile laithe ar beatha, stiur sinn le d' chomhairle, 's gabh curam dhinn le d' fhreasdal. Dean gach aon againn feumail 'nar linn is 'nar ginealach 'sa bheatha so, is gabh sinn 'na dheigh sin asteach gu beatha 's fearr. Na nithe so, 's na h uile ni eile chi thusa maith dhuinn, a thaobh cuirp no anama, tha

sinn a' guidhe ann an ainm aon Mhic do ghraidh ar TIGHEARNA, a theagaisg dhuinn a radh ann ar n urnaigh, *Ar n Athair ata air neamh, &c.*

Urnaigh Mhaidne, arson Leinibh.

O DHIA uile-chumhachdaich agus uile-throcairich ! is tusa a chruthaich na h uile nithe, 's a tha dh' oi'ch' agus do là a' gabhail curam dhinbh. Buidheachas duit a ghabh curam dhiomsa fcaidh na h oi'che chaidh seachad, 's a thug mi gu là ùr ann an slainte 's ann an tearuinteachd.

Gleidh mi an' diugh, O DHIA, o gach ni a dh' fheudadh cron a dheana' dhomh fein no corruich a chur ortsa. Gleidh mi o na h uile peaca, 's gu sonraicht o mhionnaibh, o bhreugaibh, is o eucoir a dheanadh air neach sam bith.

Cuidich leam thusa mo Chruthai'ear, a chuimhneachadh ann an làithibh m' òige, 's a thoirt fanear gu bheil do shuil gach uair gam fhaicinn.—Thoir maitheanas domh, air sgà CHRIOSD, anns gach ni san do chur mi corruich ort a cheana ; agus cuidicheadh do SPIORAD naomh leam umhlachd ni's fearr a thoirt duit as so suas.

Beannuich, O DHIA, mo chairdean, is gu

h araid mo pharantan. Dean mise 'nam dhuine-clainne dleasnach agus umhal doibh; is cuidich leam gradh bhi agam do na h uile dhaoin' eile, 's a dheanadh riu mar bu mhaith leam iasdan a dheana' rium fein.

Tha mi toirt buidheachais duit, O DHIA, arson do mhaithis do 'n t saoghal uile, 's a' guidhe gu bi thu trocaireach do na h uile dhaoine. Cliu dhuit arson do Mhic, arson do Spioraid, arson do shoisgeil, agus arson do fhreasdail. Dean taingeil mi arson gach ni thug thu dhomh cheana; 's deonuich dhomh fathasd gach ni chi thu feumail air mo shon 'sa bheatha so, 's 'na dheigh sin, a' bheatha shiorruith, air sgà Iosa CRIOSD; d' an robh, maille riutsa, 's ris an Spiorad naomh, an t aon DIA, gach cliu agus urram, anis is gu siorruith. *Amen.*

Urnaigh Fheasgair, arson Leinibh.

O DHE agus Athair neamhaidh, a ghabh curam dhiom feadh an là an diugh agus feadh m' uile laithe, ciod a bheir mi dhuit arson t uile thiolacaibh? Buidheachas duit arson mochruthachaidh, arson mothearnaidh, ach gu sonraicht arson mo shaoruidh, le aon Mhac do ghraidh.

O maith dhomh, air a sgà-san, gach peaca

'san robh mi ciontach riabh, ach gu h araid air an là 'n diugh. Tha mo lochda lionmhor, ann an smaointe, facal, agus gnìomh: a DHIA bi trocaireach dhomhsa peacach !

Cuidich leam, O DHIA, eolas a ghabhail ortsa ann an laithibh m' oige; gluasad ann a t cagal is ann ad ghradh, is do thoil a dhcana' le m' uile chridhe. O deonuich dhomh gras agus coghna do SPIORAID, gum' sliocoladh is gum' chuideachadh, anns an h uile ni bhios taitneach leatsa a dhcana' 'm fad is beo mi.

Tha mi guidhe gu cuidich thu leam do ghnà bhì cuimheach gu bhèil bas breithcanus agus bith bhuantachd a' feithe' rium; 's gu dean thu glie mi gu bhì ri grad-umhachadh air an son; o nach 'eil fios agam co an là no an oi'che sam bì mi air mo ghairm d'an ionnsuidh.

Beannuich, O DHIA, mo chairdean, agus na h uile dhaoine, ach gu sonraichte mo phàrantan. Cuidich leosan an dleasnas a dhcana' dhomh-sa; agus cuidich leamsa bhì umhal agus dleasnach dhoibhsan. Na leig dhomh a bhì nam namhaid do neach sam bith; ach cuidich leam maitheanas a thoirt seachad anns gach cucoir, a chum as gu feud dochas a bhì agam gu toir thusa maitheanas domh fein trid CHRISD.

O THIGHEARNA, ghabh curam dhìom feadh an là, thoir dhomh tearuinteachd agus tàmh feadh na h oi'che; 's cuidich leam bhì cuimhneach ortsa nuair a dhuisgeas mi 'sa mhaidin. Gabh curam dhìom am fad is beo mi; is deonuich dhomh na nithe sin a chì thu feumail do m' anam agus do m' chorp, gus an gabh thu mi fadheoidh asteach do d' rioghachd, air sgà Iosa CRIOSD: agus anns an dochas so, do'n Athair is do'n Mhac is do'n Spiorad naomh, gu robh cliu agus urram, fad saoghal nan saoghal. *Amen.*

Altacha (arson clainne) roi' Bhiadh.

O DHE uile-throcairich! seall oirne nuas ann an iochd; maith dhùinn ar peacaidh, naomhaich ar natur, agus beannuich dhùinn an cuibhrionn a tha thu luigheasachadh oirn 'san àm so le d' fhreasdal; a chum as co' dhiubh a dh' itheas no dh' òlas, no cìod 'sam bith a nì sinn, gu dean sinn na h uile nithe chum do ghloir-sa, trid Iosa CRIOSD. *Amen.*

An' deigh Bìdh.

BUIDHEACHAS duitse, O DHIA, tha fosgladh do laimh gu pailt, 's a' fritheala' d' ar feum gach trà le d' mhaitheas. A' bheatha

sin a tha thu cumail suas le d' fhreasdal, deonuich gu bi i do ghnà air a builcachadh ann ad sheirbhis. Buanaich, a Dhia, leinn do mhaitheas; agus mar ata thu a' beatha-acha, nan corp basmhor so le lòn talmhaidh, beathaich ar n anama leis an lòn spioradail sin a chumas beo sinn gu siorruith, trid Iosa CRIOSD ar Tighearna. *Amen.*

— — —
Abair ro' aoradh follasach.

THA mi guidhe, O DHIA, gu dean do SPIORAD cuideachadh anis le m' an-fhainneachd: doirt orm spiorad achuine: cuidich leam t ainm a mholadh le gradh; t fhacal cisdeachd le urram, 's a ghabhail gu m' chridhe le creideamh is gradh, a chum as gu bi e 'na mheadhon slainte do m' anam, trid Iosa CRIOSD. *Amen.*

— — —
An' deigh aoraidh fhollasaich.

O THIGHEARNA! maith dhomh peaca mo nithe naomha: gu robh mo smaointe co luaineach, m' aigne co mall, is mo chridhe co neoshuidhichte 'nad sheirbhis. Gleidh anis na nithe sin a chuala mi ann am aire; cuidich leam gluasad d'an reir; agus buin rium do ghnà reir saibhreis do throcair ann an Iosa CRIOSD. *Amen.*